

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 75

Ple del Parlament

Sessió 38, primera reunió, dimarts 27 de gener de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 38.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública (tram. 202-00045/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 206, 7).
4. Decret llei 23/2025, de 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i altres mesures (tram. 203-00029/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

5. Projecte de llei de drets culturals de Catalunya (tram. 200-00017/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 299, 9).
6. Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2023 (tram. 257-00002/15). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 379,12).
7. Declaració institucional de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià (tram. 401-00049/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals (tram. 300-00239/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral (tram. 300-00243/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el sector primari (tram. 300-00236/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya (tram. 300-00235/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 300-00237/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de Catalunya a conseqüència de la gestió del Govern (tram. 300-00241/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 300-00242/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de les infraestructures de mobilitat (tram. 300-00238/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre la xarxa ferroviària (tram. 300-00240/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural (tram. 302-00188/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris (tram. 302-00191/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial (tram. 302-00196/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball (tram. 302-00192/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana (tram. 302-00189/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 302-00194/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya (tram. 302-00195/15). Grup Mixt. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques (tram. 302-00193/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida (tram. 302-00190/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

Abans d'iniciar aquesta sessió plenària, voldria tenir unes paraules de record per al president de la Generalitat, el molt honorable Salvador Illa i Roca, que, com saben, es troba hospitalitzat. En nom del Parlament de Catalunya, li vull fer arribar tot l'afecte i el desig que es recuperi ben aviat per tal que pugui reprendre la seva activitat institucional amb plena normalitat. Crec que parlo en nom de tota la cambra a l'hora de traslladar-li aquestes paraules d'afecte i solidaritat.

També vull fer efectiu aquest mateix afecte i desig per a una recuperació ràpida per al diputat Jaume Veray, que ja està en ple i bon procés de recuperació.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i cinc diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi i la diputada Ariadna Urroz Segura, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat Salvador Illa i Roca i la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. La diputada Irene Negre i Estorach, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió plenària dels dies 28 i 29 de gener. Així mateix, la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària del dia 28 de gener. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària del dia 28 de gener al matí. I, finalment, la diputada Sílvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària del 29 de gener al matí.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida d'immigrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de catorze víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment d'allò que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori de Treball i Model Productiu, del gener al novembre de 2025, vuitanta-dues persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement de tots aquests treballadors i treballadores.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, els haig de comunicar un nou feminicidi des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, els fets van ocórrer el 31 de desembre al Vendrell, i amb aquesta ja són onze les víctimes mortals per violència masclista el 2025 i el 2026 a Catalunya, deu dones i una víctima per violència vicària. Aquests onze crims comesos l'any passat i enguany demostren que les violències masclistes continuen malauradament arrelades a la societat i, per tant, hem de reforçar les polítiques i les accions de conscienciació, de prevenció i d'educació per erradicar-les definitivament. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament amb l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista. D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa del Parlament convoca un minut de silenci per demà al migdia davant de la façana del Parlament, un cop se suspengui la sessió plenària.

Finalment, i abans de començar l'ordre del dia, els recordo que la Mesa aquest matí ha pres coneixement de la sol·licitud formulada pel conseller de la Presidència en exercici de les funcions de la presidència de la Generalitat, d'acord amb el Decret

5/26, de 19 de gener, i a l'empara d'allò que disposa l'article 172 del Reglament del Parlament, de comparèixer davant del Ple del Parlament per informar sobre les reiterades incidències a la xarxa de rodalies a Catalunya.

Així mateix, la Mesa Ampliada d'avui ha acordat d'eleva al Ple, per al seu debat i votació, el projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2026 i el projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges, la síndica de greuges, per al 2026, que se substanciarien conjuntament.

Projecte de llei de drets culturals de Catalunya (posposat)

200-00017/15

Per últim, els informo que el Govern ha proposat de retirar el punt cinquè de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, corresponent al debat a la totalitat i votació de l'esmena a la totalitat al projecte de llei de drets culturals de Catalunya.

En aquest sentit, i d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, els proposo l'alteració de l'ordre del dia per incloure la substanciació de la compareixença del conseller de la Presidència, el debat i votació del projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2026 i del projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i de la síndica de greuges per al 2026, així com la retirada del punt cinquè de l'ordre del dia.

Atès que la Junta de Portaveus d'avui ha donat la conformitat a aquesta alteració, la podem donar per aprovada per assentiment? *(Pausa.)* Sí? Doncs queda aprovada l'alteració de l'ordre del dia proposada.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals

300-00239/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera... La veritat és que fa goig veure l'hemicicle tan ple en una interpel·lació sobre famílies monoparentals. Crec que és un tema que segurament a molts dels diputats i les diputades ens pot interessar, perquè segurament molts de nosaltres coneixem o som una família monoparental. Unes situacions que viuen moltes de les famílies monoparentals que requereixen una atenció especial d'aquest Ple i d'aquest Govern.

Crec que és important començar posant sobre la taula algunes de les dades. El 81,4 per cent les famílies monoparentals estan encapçalades per dones. Per això nosaltres ens dedicarem sobretot en aquesta moció..., parlarem de les dones, parlarem de les mares. És cert que, evidentment, també hi han famílies monoparentals encapçalades per homes i que tenen exactament les mateixes situacions de precarietat i de vulnerabilitat, però és cert també que la majoria són dones.

Com també recull l'INE que el 52,7 per cent de les llars monoparentals estan en risc de pobresa i d'exclusió, per davant d'un 28,5 de les famílies on hi han dos progenitors al càrrec. També és una dada important de posar sobre la taula, i està molt relacionada amb l'anterior perquè també té a veure amb la feminització de la pobresa i, per descomptat, amb la pobresa infantil, que també és un tema que moltes vegades s'ha parlat en aquest hemicicle.

La carència material severa afecta el 20,1 per cent de les llars monoparentals, que tenen dificultats per arribar a finals de mes, respecte a un 8,1 per cent de la resta de llars. La renda mitjana de les llars monoparentals és de 21.892 euros l'any, davant dels gairebé quaranta mil de les biparentals. Per tant, és evident que estem parlant, en la majoria dels casos, de famílies que viuen una situació de precarietat econòmica accentuada. Una situació que els afecta a l'hora de criar els seus fills i les seves filles, a l'hora de poder accedir al mercat laboral, a l'hora de poder accedir a l'habitatge i a l'hora, sobretot, de poder tenir projectes de vida de les pròpies dones que vagin també a favor de la seva realització, del seu creixement personal i professional.

A Catalunya, i això són dades ja del Departament de Drets Socials a partir de les sol·licituds de carnet de família monoparental, són el 94,4 per cent les que estan encapçalades per dones. Per tant, encara és més alt. I d'aquestes –i ens hem de

quedar amb aquesta dada, perquè té molt a veure amb el que parlarem després— el 66,1 tenen un sol fill o filla, per tant, serien el que s'anomenen «famílies monoparentals de categoria general», i el 28,7 en tenen dos, que serien les de categoria especial. Però també, de les famílies monoparentals, un 8,8 tenen un fill en situació de discapacitat. Per tant, claríssimament són un sector de la nostra societat, són un sector de les famílies a les quals hem de fer una cura especial.

I la interpel·lació, consellera, és una mica per veure quina és aquesta cura especial que el seu Govern està fent. Perquè jo ahir em vaig poder reunir amb representants de l'Associació de Famílies Monoparentals, de l'Associació de Mares Solteres per Elecció, i em deien que havien tingut una relació bastant fluida amb el Grup Socialistes durant la campanya electoral. No s'havien reunit amb el llavors diputat Raúl Moreno perquè, sorprenentment, des de fa un any i mig, des de que estan al Govern, els escriuen, els contacten i no en tenen cap resposta, i encara —i, si no, vostè m'ho desmentirà— no s'han pogut reunir amb el departament. I crec que això és una cosa que hauríem d'intentar evitar, perquè al final perdre la interlocució, quan accedim al Govern, de les associacions que representen els drets, els interessos i les necessitats d'aquestes famílies és una de les qüestions que hauríem de —crec— intentar evitar.

I per això vull aprofitar la interpel·lació per demanar-li que puguin tenir aquesta trobada i que puguin parlar del que vostès, el Partit Socialistes, portaven al seu programa electoral, que són algunes de les qüestions que jo posaré sobre la taula aquí avui.

Per exemple, i llegeixo textualment: «equiparació progressiva durant els propers quatre anys de les famílies monoparentals a les famílies nombroses, des del primer fill, en els àmbits de competència autonòmica i incrementar la durada del carnet de famílies monoparentals, fent-ne la revisió quan el fill tingui vint-i-un anys» —ara mateix s'ha de renovar cada tres anys. «Així mateix, facilitar la seva obtenció a aquelles dones que es troben en situació de violències masclistes.» Perdó, cada quatre anys, s'ha de renovar.

La interpel·lació va sobre què han fet, sobre el que el Partit Socialistes mateix deia en el seu programa electoral, perquè estem a meitat de la legislatura i hi han algunes

coses que, si no s'han fet ara i si no es fan en aquest any, potser serà molt difícil fer-les just quan ja quedi menys per acabar aquesta legislatura.

I hi ha un tema que és fonamental, que és el de l'acreditació i l'obtenció del carnet de famílies monoparentals i la burocràcia que hi ha al respecte. El mateix president Illa en algun moment va dir que s'havia de reduir aquesta burocratització i que s'ha d'acabar amb el fet de que un carnet que el que fa és recollir la situació d'una família hagi de renovar-se cada quatre anys. Perquè el que tindria sentit és que es faci com en el cas de les famílies nombroses, i que és com vostès porten al seu programa, i és que el carnet sigui vigent fins que el fill faci vint-i-un anys, o com a mínim el fill més gran en el cas de que hi hagi més d'un fill, i que si hi ha alguna modificació d'aquesta condició s'hagi de notificar.

Això no passa així, i això fa que cada quatre anys s'hagi de fer de nou el tràmit, quan moltes vegades les situacions no han canviat. I moltes vegades hi ha un retard en aquesta renovació, que a vegades afecta fins i tot a l'hora de tenir els punts extra que es donen per a la preinscripció escolar a primària i a l'ESO –famílies que estan en el procés de renovació i que, per no tenir-lo, no ho poden marcar. O el retard que hi ha hagut durant molt de temps en atorgar aquest títol, que ha fet que moltes famílies que apuntaven els seus fills a l'escola bressol no ho hagin pogut acreditar tampoc.

Però no és només això. També creiem que s'han de revisar els criteris per accedir a aquesta condició de monoparentalitat. Ara mateix, en els casos que no sigui fill d'una dona, una dona sense que hi hagi un progenitor, és el llibre de família. Però en els casos en que sí que hi han progenitors, que són, per exemple, famílies on hi ha hagut un abandonament o dones que són víctimes de violència masclista o dones que el marit ha marxat, no saben on està, i se'ls hi demana que hi hagi tot un procés judicial i una sentència ferma amb la separació i que els hi atorga la custòdia per poder-hi accedir, això fa que moltes dones desisteixin de demanar aquest carnet.

Un carnet que, tot s'ha de dir, no és que creguem que sigui la solució a tots els mals, perquè abans parlàvem l'equip tècnic, o sigui, a vegades et dona més descomptes el carnet del Super3 que el carnet de família monoparental. Per tant, és una de les qüestions que hauríem de revisar.

L'altre gran tema sobre la taula, consellera, és, evidentment, l'equiparació amb les famílies nombroses. La famílies nombroses ara mateix tenen descompte d'un cinquanta per cent en les taxes universitàries; en les famílies monoparentals és..., en barems en funció d'ingressos, uns barems que són molt baixos i que deixen fora moltes de les famílies monoparentals. Això és un tema que nosaltres hem col·locat una vegada i una altra quan hem tingut l'oportunitat de negociar pressupostos amb diferents governs i que tornarem a posar sobre la taula molt seriosament si finalment aconseguim que el seu Govern compleixi els compromisos que tenim dels suplementes de crèdit i si finalment és possible iniciar una negociació pressupostària.

És evident que és un tema que tornarem a posar sobre la taula i que voldríem que se'l mirin amb molt de «carinyo», sobretot tenint en compte que també formava part del programa del Partit Socialistes. Per tant, no hauria de ser un tema difícil que per a la matrícula de les carreres el setembre del 2026 les famílies monoparentals, des del primer fill –no només les de categoria especial, totes les famílies monoparentals–, puguin tenir aquesta equiparació en totes les taxes universitàries i matrícules dels estudis postobligatoris. És a dir, no només universitaris, també estudis de formació professional, escoles de música, escoles d'idiomes i tot allò que hi va relacionat.

Però, a banda, haurem de parlar de com combatem la situació de pobresa i de precarietat de les famílies monoparentals. I per això a nosaltres ens agradaria posar sobre la taula que, al final, és un model en el que moltes vegades no estem d'acord en realitat amb el Partit Socialistes, ho hem de posar sobre la taula. Amb el debat de la llei de la renda garantida s'està veient. O sigui, nosaltres creiem que l'accés a determinades prestacions i drets socials i serveis ha de ser universal. Ha de ser universal perquè no podem fer que tothom passi per les borses de la pobresa, on hi han uns requisits i uns barems que fan que has de demostrar que ets el més pobre de tots per poder tenir accés a això.

Nosaltres creiem que les beques menjador no haurien d'existir perquè hauria d'haver-hi un menjador gratuït per a tothom. Nosaltres creiem que hauria d'haver-hi extraescolars gratuïtes per a tothom. I que, en tot cas, a través de la declaració de la renda es faci la correcció i que qui més té, que pagui més i qui menys té, que pagui menys. Però com que mentrestant no arribarem a això, sí que és evident que hem de

revisar els barems que estem demanant per poder accedir a aquest tipus d'ajuts, alguns dels quals els implementa la Generalitat i d'altres els ajuntaments.

Miri, l'estudi de l'Àrea Metropolitana de Barcelona sobre el salari mínim de referència una de les qüestions que planteja és que el salari mínim que hauria de tenir una família on hi ha una persona sola amb fills i filles per tenir una vida digna –és a dir, que satisfaci totes les seves necessitats– són 2.600 euros. En canvi, quan els hi demanem a les famílies que, si volen accedir a beques menjador, tinguin un topall d'ingressos, resulta que el que els hi demanem és que ingressin com a molt vint mil euros.

Per tant, una dona que guanya 1.800 euros, monoparental, ja no té accés a ajuts menjador, no té accés a ajuts extraescolars i no té accés a ajuts a casals, quan segurament haurà de fer un mes i mig de casal. Segurament molts dels diputats i diputades d'aquí saben el que costa una setmana de casal, aproximadament cent, cent cinquanta euros. Multipliquin-ho per sis. Això ho ha de cobrir una dona sola perquè no hi té accés, cobrant 1.800 euros. És evident que aquest barem s'ha de corregir.

Com s'ha d'incidir en l'accés a l'habitatge de les famílies monoparentals, que pateixen doble discriminació, moltes vegades per ser dones i moltes vegades per monoparentals. Perquè moltes empreses i molts propietaris no lloguen ningú que només hi hagi un salari a la família, i si té fills encara menys. Molts bancs no donen hipoteques si només hi ha un salari, i un salari de 1.800 euros. Per tant, una discriminació claríssima en l'accés a l'habitatge de moltes d'aquestes dones.

Hi han molts més temes a parlar, consellera. Parlarem també més d'habitatge, parlarem també d'ocupació i parlarem també de quines són les polítiques a nivell de l'Estat que segueixen aturades i quin és el paper del seu Govern per aconseguir que s'accelerin.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Moltes gràcies, diputada, per portar aquí al debat del Parlament un tema tan rellevant i tan important. És un debat primordial, perquè quan parlem de famílies realment estem parlant del cor del nostre estat del benestar. Les famílies són el primer espai de protecció, de seguretat, d'oportunitats, i és per això que el benestar de les famílies, sigui quina sigui la seva composició, és un dels pilars de qualsevol projecte de país.

Però, certament, doncs, som conscients que cada vegada tenim una societat més diversa i que les famílies són diverses, però, a més, no totes tenen les mateixes condicions o els mateixos recursos. I quan parlem d'infants això és especialment rellevant: no tots els infants neixen en famílies que tenen els mateixos recursos per donar-los les mateixes oportunitats.

Hi ha famílies que tenen més temps, més xarxa, més recursos, més xarxa de suport, més recursos econòmics, i d'altres que en tenen menys. I les famílies monoparentals són un bon exemple de famílies que comencen d'entrada amb unes dificultats addicionals. I és per això que és important parar atenció a la situació, i en aquest sentit estem totalment d'acord, diputada.

Som conscients que el nostre estat del benestar té fortaleeses indubtables en molts àmbits –és un orgull que segur que compartim molts i moltes en aquesta cambra–, però també hem de ser conscients que l'estat del benestar té escletxes, té escletxes per no arribar a cobrir necessitats bàsiques a certs col·lectius de la població. I les famílies monoparentals són un exemple d'aquesta situació.

Precisament per posar llum i identificar quines són aquestes escletxes de l'estat del benestar, i sobretot des d'una perspectiva de l'espai de drets socials, hem fet un estudi des de Drets Socials, l'informe social, que en vam haver de cancel·lar la publicació pels esdeveniments recents però esperem poder fer l'acte públic al més aviat possible, perquè és un estudi..., és el primer informe social de Catalunya que fa un diagnòstic i identifica on estan aquestes escletxes i com podem avançar per solucionar-les.

I, com deia, una d'aquestes escletxes és la protecció a les famílies monoparentals. La diputada ha posat sobre la taula algunes dades, que són precisament les mateixes que jo tenia aquí. Les famílies monoparentals representen entorn del vint per cent de les llars amb fills a Catalunya, i aquest és un percentatge creixent a mesura, doncs,

que les famílies, la composició familiar tendeix a fer-se més petita. Són famílies amb infants que depenen únicament d'un adult, d'un sol sou, i que tenen moltes dificultats econòmiques.

Tenen també dificultats per fer front a imprevistos. No és el mateix quedar-se a l'atur quan tens un sou que quan en tens dos. Tenen problemes per accedir a l'habitatge i per encaixar l'increment del cost de l'habitatge. Les famílies monoparentals es veuen obligades a destinar-hi una mitjana del quaranta per cent dels seus ingressos, una part molt rellevant, que els impedeix moltes vegades poder fer front a altres necessitats bàsiques.

La xarxa de pobresa infantil es triplica quan pensem en famílies monoparentals comparades amb famílies amb dos adults o més. I aquest és un resultat on Catalunya no està sola. Aquest resultat de la triplicació de la taxa de pobresa infantil és un resultat de tota l'OCDE. Aquest és un repte transversal per a tots els països desenvolupats, on sabem que tenim una concentració de la pobresa en les famílies monoparentals.

I, com també deia la diputada, doncs, aquesta és una realitat, a més, feminitzada, perquè entre el setanta i el vuitanta per cent de les famílies monoparentals estan encapçalades per una dona, fet que, a més, es veu agreujat per la bretxa de gènere en la inserció al mercat laboral i per la bretxa salarial.

Enfront de tot això, el Departament de Drets Socials i Inclusió reconeix específicament les famílies monoparentals com un col·lectiu amb necessitats pròpies mitjançant el títol de família monoparental, que és un instrument efectiu que permet identificar-les i prioritzar-les en l'accés a drets, prestacions i mesures de suport. Estem d'acord que encara queda camí per avançar i hem d'anar avançant cap a reconèixer més drets i agilitzar tràmits i accessos a aquestes famílies, però hem de ser conscients que ja tenen, doncs, tot un conjunt de beneficis i de mesures que les beneficien.

Avui hi ha 78.000 famílies amb títol de família monoparental. I som conscients també que hem d'anar avançant cap a facilitar aquests tràmits perquè realment arribi a totes les famílies que realment són monoparentals.

A partir d'aquest reconeixement, doncs, com deia, venen associats tot un conjunt d'avantatges fiscals, fiscals o d'altre tipus. Primer es facilita també l'accés al sistema educatiu amb un atorgament de deu punts addicionals en els processos d'admissió als centres escolars en tots els cicles obligatoris.

Hi ha una prestació per a famílies que han tingut un fill, ja sigui per naixement, adopció o tutela, de 650 euros per infant, amb una bonificació addicional de cent euros per a famílies monoparentals.

Hi ha una millora en la fiscalitat de l'habitatge, una reducció del cinc per cent en l'impost sobre transmissions patrimonials en l'adquisició d'un habitatge habitual.

En termes de transport públic, hi ha una equiparació de bonificació dels bitllets, equiparació amb famílies nombroses.

Les beques Equitat universitàries també s'han equiparat amb les famílies..., als beneficis de les famílies monoparentals en el càlcul de la renda familiar computable. I en les beques menjador els llindars d'accés econòmic són més baixos per a les famílies monoparentals.

També hi ha prioritització en programes específics, com els programes d'ocupació del SOC.

D'altra banda, el Departament d'Igualtat i Feminisme està establint, elaborant una estratègia nacional per garantir el dret al temps. I en aquest marc es reconeixen les polítiques de conciliació, i que han de prioritzar les famílies monoparentals, ateses les seves dificultats addicionals a l'hora de fer una conciliació efectiva.

I també hi ha altres mesures en altres administracions públiques, com pot ser l'Estat, on, per exemple, l'ingrés mínim vital reconeix específicament un complement per a les famílies monoparentals. Aquest complement es vehicula mitjançant un augment del vint-i-dos per cent dels llindars de renda per accedir a aquesta prestació. I com que és una prestació que es calcula entre el llindar i els teus ingressos, un accés més favorable també vol dir que reben més calés a final del mes al seu compte bancari.

Però, com deia, diputada, som conscients que hem d'avançar més. Tenim per davant, doncs, una reforma de la renda garantida de ciutadania que ha de fer que simplifiquem i també uniformitzem l'accés a algunes qüestions que té l'ingrés mínim vital per fer

que les dues prestacions puguin ser dissenyades i gestionades de manera conjunta. I aquí hem de veure com entre tots avancem per tenir una renda garantida de ciutadania que ens ajudi a tancar aquesta escletxa i també reforçar els drets i la garantia d'ingressos de les famílies monoparentals. Perquè el que necessiten aquestes famílies és sentir-se recolzades, sentir que tenen una protecció de l'Estat, amb protecció de rendes i amb altres qüestions que també hem posat sobre la taula.

En conclusió, les famílies monoparentals posen de manifest que hem d'anar avançant cap a una veritable igualtat d'oportunitats. La igualtat d'oportunitats no és una fita que haguem assolit, sinó un objectiu cap al qual hem de continuar avançant. I, malgrat tots els avenços, encara hi ha espais on l'estat del benestar no arriba prou lluny i hem de continuar avançant cap a reduir aquestes escletxes. I, clarament, una família on un adult està a càrrec de tot, a càrrec de la situació econòmica, a càrrec de la cura dels infants, doncs, ho té molt més difícil, i hem de redoblar els esforços per donar uns suports adients a aquestes famílies.

Moltes gràcies.

El president

Abans de prosseguir amb el debat, vull donar la benvinguda a una delegació del Parlament basc, l'Eusko Legebiltzarra, que avui ens acompanya. Es tracta d'una delegació de la Comissió de Benestar, Joventut i Repte Demogràfic del Parlament basc, encapçalada per la presidenta de la comissió, la diputada Marijo Echegoyen. Gràcies per atendre la nostra invitació, i, en nom del Parlament de Catalunya, siguin benvinguts, *ongi etorri*. Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

Per fer la rèplica de la interpel·lació, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, conseller... Volia també aprofitar des d'aquí per saludar els companys i les companyes del Parlament d'Euskadi. Hem pogut tenir també una trobada per parlar del que ha estat la tramitació de la nova llei LGTBI a Catalunya, i esperem que la trobada pugui continuar sent rica i fructífera també.

Estàvem parlant de les famílies monoparentals. Consellera, jo ja m'esperava que coincidírem molt en el diagnòstic perquè, malauradament, és un diagnòstic com molt evident i ja hi han moltes dades que tenim a l'abast, però el que m'agradaria saber, i és el que jo li he preguntat, són les mesures concretes per a tot allò que encara no hi és que es pensen fer per assolir...

Vostè ha enumerat algunes de les bonificacions o dels ajuts que tenen les famílies monoparentals, però jo crec que segurament deu coincidir amb mi que són uns ajuts que no aconsegueixen canviar gaire la vida d'aquestes famílies monoparentals. Perquè, bé, és cert que tens potser una prioritització a l'hora d'escollir centre d'educació primària i d'educació secundària, però després, com li deia, si guanyes 1.800 euros ja no tindràs un ajut perquè el teu fill pugui tenir la beca menjador per seguir estudiant en aquest centre i per poder fer tota la jornada completa.

Vostè ha esmentat els temes de conciliació. Jo crec que és important entendre –i també hem tingut el debat– que els mateixos ingressos en una unitat familiar..., hi han moltes més despeses quan només hi ha un progenitor que quan n'hi han dos, i moltes d'aquestes tenen a veure justament amb les despeses generades pels problemes de conciliació.

Per a una família monoparental, per a una dona d'una família monoparental, els casals d'estiu moltes vegades no són una opció, són una necessitat; deixar el nen o la nena al menjador tampoc és una decisió, és també una necessitat; deixar-lo a acollida, que és una qüestió que no se'n parla gaire, perquè l'acollida no està recollida en cap dels plantejaments i dels programes d'ajut que es pensen, perquè has de deixar el teu fill a les vuit del matí en lloc de a les nou perquè no tens amb qui deixar-lo i tu has d'entrar a treballar a les nou del matí, això tampoc es cobreix des d'enlloc. I moltes vegades, hi insisteixo, no és una decisió, és una necessitat.

O el fet de que l'hagis d'apuntar a extraescolars perquè no arribes a recollir-lo a dos quarts de cinc i necessites que faci anglès, piscina, futbol i no sé què més, amb les despeses que suposen les extraescolars, que no són barates, senzillament perquè és més barat que tenir un cangur. Perquè al final moltes vegades la decisió és aquesta: què faig?, pago extraescolars o pago un cangur perquè jo no arribo?

Una dona d'una família monoparental normalment no té tampoc l'opció de decidir reduir-se la jornada per poder estar amb els seus fills i les seves filles, perquè si redueixes la jornada redueixes els ingressos, i si redueixes els ingressos no pagues el lloguer. Per tant, hem de començar a parlar de polítiques efectives que realment garanteixin que la vida és sostenible també per a les famílies monoparentals.

I vostè m'explicava que el departament està treballant tota una estratègia de conciliació i de dret al temps. Esperem a veure aquesta estratègia. Insistim que a vegades les estratègies ens porten tant de temps que no acabem de veure els resultats de les estratègies, però és evident que la necessitat de conciliació i d'espais de conciliació i cura per a les famílies monoparentals és molt més alta que per a les famílies que hi han dos progenitors, i tot i així també tenen problemes de conciliació. doncs imagini's si és una.

Jo recordava abans, quan hi havia la pandèmia, que teníem aquell bonic moment en el que t'arribava un missatge de l'escola: «Hi ha hagut un positiu a la classe del teu fill. S'ha de quedar deu dies a casa.» I dius: «Com?» O sigui, jo era una privilegiada, treballava aquí, tenia un equip del Parlament que em cobria en aquelles comissions que jo no hi podia anar, però quanta gent no pot deixar d'anar a treballar perquè el seu fill el confinin deu dies perquè hi ha un contacte positiu?

Per tant, hem de tenir mesures clares per poder donar també i garantir els drets d'aquells infants perquè el fet de tenir només una mare o només un pare, en els casos de les famílies monoparentals amb un pare, no vagi en detriment dels seus drets i del seu benestar.

I el tema de l'habitatge és clau, consellera. És a dir, hi han moltes dificultats per accedir-hi. Quan tindrem també reserves per a famílies monoparentals en l'assignació d'habitatges de protecció oficial? Quan obtindrem també prioritats perquè puguin anar a viure quan tenen una situació de violència masclista el més a prop possible del seu barri, del seu centre social, que és on tenen la xarxa social, que moltes vegades compensa la xarxa familiar? Perquè si una dona monoparental víctima de violència masclista l'enviem a un habitatge d'emergència que està a cent quilòmetres del seu barri, el que li estem fent és impedir-li encara més que surti de la situació de violència.

I acabaré, consellera. El tema de les taxes universitàries. Necessitem concreció. Ho tenien vostès al seu programa, i volem saber si el 2026 podem dir a les associacions amb les quals jo em vaig reunir ahir que podran tenir l'equiparació amb les famílies nombroses per al curs 2026-2027. Perquè si els criteris de renda no són necessaris ni importants ni decisius per a les famílies nombroses, per què ho han de ser per a les monoparentals, si justament són les que tenen més nivell de pobresa?

Consellera, esperarem aquest informe, esperarem les propostes que vinguin d'aquí, però volem saber quines són les coses immediates que volen posar a la pràctica.

I acabo, president. Crec que és necessari que ens plantegem i que es plantegin com a govern la necessitat de fer un projecte de llei de suport a les famílies monoparentals, perquè realment totes aquestes iniciatives que toquen diferents departaments, que són transversals, tinguin un cos jurídic que les protegeixi i les blindi.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Bé, com li he dit, compartim la preocupació i la necessitat de continuar fent passes cap a millorar l'accés i la protecció de l'estat del benestar per a les famílies monoparentals. Ho estem fent amb diferents mesures, però és veritat que n'hi ha algunes pendents de tenir l'import pressupostari necessari.

Llavors, aquesta reducció de les taxes universitàries per a les famílies monoparentals la va posar a l'agenda i sobre la taula la consellera de Recerca i Universitats, la consellera Montserrat, en la seva primera compareixença al Parlament per posar sobre la taula les mesures prioritàries, perquè la universitat a Catalunya ha de continuar i ha de millorar el funcionament d'aquest ascensor social sense el qual molts de nosaltres no estaríem aquí.

I això es fa garantint i reduint els preus per a certes famílies i certs col·lectius. Confiam que en el marc de la negociació pressupostària s'hi pugui trobar un encaix. I jo els hi agraeixo, doncs, aquesta sensibilitat social per escoltar aquestes preocupacions i

aquestes demandes tant en l'àmbit de les taxes universitàries com en molts altres àmbits on necessitem un reforç social.

Jo també em permetria, diputada, fer una reflexió, perquè jo crec que el que posen de manifest moltes de les preocupacions i moltes de les situacions d'aquestes famílies monoparentals és que es troben en una situació on els ajuts..., diguéssim, si tenen menys ingressos, accedeixen a prestacions però malviuen perquè tenen uns ingressos baixíssims per la seva situació familiar, i si tenen una mica més d'ingressos ja no tenen accés a les prestacions. Aquest és un problema transversal que s'hi enfronta la classe treballadora en aquest país.

Llavors, això és una situació que sorgeix també per tenir moltes prestacions atomitzades, cadascuna amb un pressupost limitat. I quan tu tens un pressupost limitat, poses uns criteris de renda i patrimoni i poses uns criteris baixos perquè primer hi arribin els que tenen menys recursos. I llavors..., què fa? Doncs es crea una situació de discontinuïtat. Si tens uns salaris per sota de quinze mil euros, més o menys, pots accedir a tres o quatre coses, i si tens una miqueta més no pots accedir a res. Això és una cosa que hem de canviar.

I com es canvia això? Doncs passant d'un sistema de diferents prestacions atomitzades i descoordinades a un veritable sistema de garantia d'ingressos, a tenir poques prestacions ben dissenyades en base a dades i interoperabilitats, i començar aquest procés d'integrar prestacions de manera coordinada. Perquè llavors podràs arribar a més gent..., és veritat que potser als que tenen més recursos no els hi dones tant com als que tenen menys i fas aquí una gradació, però cobreixes més tot el continu.

I, a més, arriba un punt on dones incentius perquè la gent comenci a treballar, en el sentit de dir..., si guanyes cent euros més al mes perquè trobes una feina addicional, jo no t'eliminaré totes les prestacions que tens, potser et rebaixo cinquanta euros les teves prestacions, però no et rebaixaré cent euros; perquè si tu treballant guanyes cent euros més i jo et rebaixo cent euros de prestacions, no hi ha cap incentiu a la feina.

Llavors, tot això és un procés que hem començat a treballar. I hem començat a caminar quan transformem la renda garantida en la prestació que està destinada a

ser, que és la columna vertebral del sistema de garantia d'ingressos de Catalunya. Com més aviat tinguem aquesta reforma de la renda garantida, ben coordinada amb l'ingrés mínim vital, amb una bona estructura de gestió..., podrem començar a integrar totes les altres prestacions, donar-les de manera coordinada i fer que arribin a més persones.

Lavors, aprofito l'avinentsa per també demanar que entre tots arribem a acords de la manera més àgil possible i puguem tenir la renda garantida de ciutadania que es mereix Catalunya, perquè això serà la llavor que ens faci ser molt més efectius, arribar a aquesta classe mitjana treballadora, que moltes vegades no hi estem arribant, i arribar-hi d'una manera que els impulsem cap a desenvolupar la seva activitat professional, alhora que els hi diem: «Si hi ha algun problema, tranquils, que aquí està l'estat del benestar.» Aquest és l'objectiu que crec que ajudarà moltíssim les famílies monoparentals, i hem de continuar avançant cap aquí.

Hi ha altres mesures que també s'han impulsat. I hi ha hagut avenços importants, com..., aprofito també aquests vint segons per recordar aquesta extensió dels permisos de prestació per maternitat i paternitat, que s'han estès fins a trenta-dos setmanes per a famílies monoparentals, que ha impulsat el Govern d'Espanya i que crec que també és una mesura important a destacar.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral

300-00243/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, persones convidades, *ongi etorri*. Conseller, aquesta interpel·lació l'hem fet perquè, sap vostè?, vam veure que quan li vam fer la interpel·lació del pacte nacional per la indústria va començar a moure's la cosa. Vostè ens deia que ja s'hi estava treballant, nosaltres li demanàvem informació, li demanàvem com ho teníem, que si realment s'havia parlat amb els agents o no, que si hi havia alguna planificació de cara a l'elaboració del pacte nacional... Li vam fer una interpel·lació el mes de juny i es va desbloquejar.

Ara ens preocupa l'estratègia catalana per la seguretat i la salut laboral al país. Vostè sap que enguany, el 2026, finalitza aquesta estratègia; per tant, n'hem de tenir una de nova. En efecte, és diferent a un pacte nacional. L'estratègia catalana s'acorda amb els agents socials, s'acorda amb sindicats, patronals, amb tots els que intervenen en l'àmbit de la seguretat i la salut laboral, però alhora també és d'interès per als grups parlamentaris, per als diputats i diputades d'aquesta cambra.

Per tant, la primera petició és clara: volem estar ben informats. Volem saber com evolucionarà la nova estratègia i en quins termes s'està plantejant, és a dir, quins objectius es volen assolir. Per saber els objectius que cal assolir, prèviament hem de saber si ha funcionat o no ha funcionat l'estratègia vigent. Per tant, li demanem també, conseller –i a veure si en la seva resposta ens ho pot explicar–, una avaluació dels ítems i si s'han complert o no els objectius que estaven definits en l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral 2021-2026. És rellevant, perquè a partir d'aquí també podem construir aquesta nova estratègia.

D'altra banda, necessitem dades, dades que per nosaltres són rellevants. Segons el propi Idescat i l'Observatori del Treball i Model Productiu, dades del novembre del 2025, no són bones. Vuitanta-dos morts en el seu lloc de treball fins al novembre del 2025. Això significa un increment del trenta-dos per cent respecte a les dades del 2024. Increment.

Respecte als desplaçaments, a les morts *in itinere* –per tant, quan el treballador es dirigeix al seu lloc de treball–, disset. Aquí hi ha hagut una reducció, una reducció d'un dinou per cent respecte a les dades de l'any 2024.

Però, d'altra banda, tenim els accidents laborals que han repercutit en una baixa, que són 88.055 persones treballadores, pràcticament igual que el 2024, només una disminució de l'u per cent. I, d'altra banda, les dades dels accidents laborals que no han necessitat baixa, que són 83.325 persones treballadores, també dades molt similars a les del 2024.

Quins són els sectors que han rebut un impacte més elevat? Construcció i serveis. No es podia saber. No es podia saber que construcció i serveis serien els sectors que reben un impacte més elevat d'accidentalitat i sinistralitat laboral, on hi han hagut més morts i on hi han hagut més accidents.

Aquestes dades són molt rellevants, perquè estem veient que potser s'ha reduït el nombre total d'accidents laborals, però, en canvi, els que hi han hagut han estat molt més greus. Per tant, abocar-hi i fixar-se en quins són els sectors on cal fer una passa més contundent, on cal fer una estratègia molt més clara en matèria de prevenció de riscos laborals: construcció i serveis.

També cal veure quin és l'ecosistema actual. Quins són els riscos que actualment no estan prou ben definits en la normativa però que, en canvi, són riscos emergents? N'hi ha dos que són molt clars: els riscos psicosocials i els riscos dels impactes de les onades de calor. Onades de calor: sector construcció, serveis. Malauradament, hem tingut morts en el treball aquest any 2025 per culpa precisament d'onades de calor en persones que estaven treballant en la via pública. I aquests són els declarats –aquests són els declarats–, perquè aquestes són les dades oficials, però hi ha moltes dades que no consten en l'oficialitat però que passen, accidents que no es declaren.

I en tenim coneixement gràcies a la tasca dels sindicats, que ens informen als grups parlamentaris i, en aquest cas, a Esquerra Republicana, que ens traslladen precisament quina és la seva situació i la seva realitat en els seus llocs de treball, sobretot en aquelles empreses subcontractades que treballen a la via pública, que quan hi ha un accident van a buscar el treballador, el porten –no criden una ambulància ni cap servei mèdic– directament cap al CAP i li diuen: «Ara entra, que et facin el que t'hagin de fer, i quan passin els tres dies tornes a la feina.» Això no consta enlloc, perquè no és una declaració d'un accident en l'àmbit laboral, sinó que és una declaració de qualsevol de nosaltres, que ens passa qualsevol cosa i anem al metge

a passar consulta i a que ens miri, a veure què és el que tenim. Per tant, no té res a veure amb les dades que els hi he explicat abans. Aquestes són les oficials, però és que n'hi han moltes que són extraoficials però que també passen.

Com es pot resoldre aquesta qüestió? Lògicament, amb un major compromís; un major compromís de l'empresa, però també un major compromís en l'àmbit de la Inspecció de Treball. I aquesta és una de les demandes que nosaltres li volem posar damunt de la taula, conseller: hem de reforçar la Inspecció de Treball al nostre país. Necessitem més inspectors i més inspectores treballant damunt del terreny per evitar i per reduir aquests índexs d'accidentalitat. I per fer-ho també necessitem reduir els temps que triguem entre que es notifica o es crea una plaça fins que la tenim dotada i tenim l'inspector ja a peu de carrer treballant, perquè aquests temps són excessivament llargs.

Quina és la millor manera? La proposta d'Esquerra Republicana: que ens traspassin la competència i que la Inspecció de Treball depengui de la Generalitat de Catalunya, i que el seu departament sigui el primer en demanar el traspàs d'aquesta competència si vol resoldre aquests índexs d'accidentalitat, si vol minimitzar-los, si vol estar a sobre del control de les empreses, si vol realment defensar els drets dels treballadors i les treballadores d'aquest país. Necessitem aquest traspàs, perquè aquest traspàs serà la millor garantia –la millor garantia– de la seguretat i la salut laboral al país, perquè tindrem major incidència, perquè podrem gestionar millor, perquè tindrem més recursos a disponibilitat i perquè també podrem aconseguir fer un seguiment molt més acurat de la prevenció de riscos laborals en el teixit empresarial del país. *(Alguns aplaudiments.)*

Però, d'altra banda, conseller, li parlava dels riscos psicosocials. N'acabem de veure un exemple aquesta setmana, del que és un risc psicosocial: el terror de no saber, quan te'n vas a dormir, si l'endemà arribaràs a la feina perquè els trens funcionen o no funcionen. Risc psicosocial. Què ha fet vostè per resoldre aquesta problemàtica de cara als treballadors i treballadores del país durant aquesta setmana? Conseller, no l'hem vist. Conseller, treballadors i treballadores... Que, a més, és que ho hem escoltat tots, perquè hem escoltat la ràdio, perquè estàvem a sobre també del terreny i parlàvem amb ells, que ens deien: «tinc por de no arribar a la feina», «tinc por de

que em puguin acomiadar», «tinc por de que aquest dissabte o aquest diumenge hagi de compensar les hores perquè no em deixaran que aquestes hores..., o bé no les cobri o bé no les hagi de fer»... Necessitaven seguretat, necessitaven certeses. La mobilitat del país ha estat un autèntic caos, està sent un autèntic caos: pels trens, però també per l'autopista, per l'AP-7. Necessitem dotar de seguretat.

Per què no va convocar els agents socials del país, s'hi va reunir i va fer una compareixença pública amb ells afirmant i confirmant que en aquest país les persones que es veiessin afectades pel caos de rodalies no havien de patir per retornar les hores, que les cobrarien, i no havien de patir per la seva feina? Per què no ho va fer? Per què va esperar que Esquerra Republicana ho digués divendres i ho digués diumenge? Per què, ràpid, es va activar diumenge al vespre, quan nosaltres ja vam sortir a defensar els drets dels treballadors i les treballadores del país? Per què no ho va fer, conseller? Per què no va sortir?

Per què la seva única compareixença va ser a Fitur, a Madrid, parlant de turisme, com si aquí no estigués passant re, conseller? No ho entenem, i necessitem que ens ho expliqui. Per això li hem demanat també aquesta interpel·lació, perquè quan parlem dels riscos psicosocials estem parlant d'això. I vostè no hi era –no hi era. I sabem les competències que té, sabem les competències que té la Generalitat de Catalunya. Però, quantes vegades ha trucat vostè a la ministra? L'estatut dels treballadors és clar. Per què no utilitza l'estatut dels treballadors i emet una nota? Que no va ser una instrucció, que és que quan entraves a la web l'únic que veies eren quatre ratlles dient: «Ei, que sapigheu que podeu fer això.»

Aquest país necessita un govern, conseller. Aquest país i els seus treballadors necessiten un conseller que miri també per ells i que no miri només cap a un cantó; que no miri només cap als interessos de l'empresa, que miri també pels interessos de la classe treballadora del país, conseller.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Diputat Albert, començo pel final, per la seva reivindicació final. El que ha dit, sento i lamento dir-li que no és veritat. Vostè diu que no vaig parlar amb els agents socials. Ho vaig fer a les set en punt del dematí del mateix dimecres. És veritat que jo estava a Madrid –havia marxat el dimarts anterior–; per tant, no podia estar aquí quan va succeir l'incident de Gelida. Estava a Madrid, això és veritat. A les set del dematí vam tenir una trucada telefònica amb els agents econòmics i amb els agents socials, en la qual vam pactar que s'havia de fer una recomanació per al teletreball. Aquesta és una realitat que vostè pot verificar parlant tant amb els representants sindicals com amb els representants de les patronals.

Com que seguia a Madrid, perquè vaig escurçar el meu viatge de tres dies, que havia de durar, a mig, perquè el dimecres a mitja tarda sortia de Madrid, la directora general de Relacions Laborals, de forma directa, va explicar el contingut de l'article 37 de l'estatut dels treballadors, que, efectivament, diu que quan els treballadors tinguin dificultat o impediment per arribar a la seva feina, amb independència de quin sigui el motiu que el verifiqui, tindran dret a un permís *retribuit*. Això ho va explicar la directora general de Relacions Laborals, la Núria Gilgado. I, si no ho vaig veure malament, va sortir en *prime time* al *Telenotícies*.

Per tant, crec que l'exposició més clara, que és aquella que regula la normativa, la que recull la normativa, l'article 37 dels treballadors, va ser expressada pel meu departament. Vostè no em pot demanar que, si jo estava a Madrid *abans* de que succeís el desgraciat accident, pogués arribar aquí en qüestió de minuts, perquè era impossible de fer. Però, hi insisteixo, set del dematí: trucades als quatre agents socials i econòmics. Aquesta és la realitat.

Vostè diu si he parlat amb la ministra. Resposta: sí, he parlat amb la ministra Yolanda Díaz de l'abast que tenien aquestes conseqüències, del caos que s'està vivint en ocasió del tema de rodalies.

Passo ja al que era el motiu de la interpel·lació. Vostè m'ha preguntat, quan ha començat la seva intervenció, si podia fer un balanç del que ha estat l'estratègia que està vigent encara i que estarà encara vigent aquest any. Doncs li haig de dir que és positiva, eh? Vull dir que és una bona estratègia, que es va treballar en el Consell de

Relacions Laborals i, cal dir-ho, en època en la qual governava Esquerra Republicana. Ben orientada i amb objectius clars, amb visió estructural de prevenció, i que es focalitzava en la seguretat i en la salut laboral.

Hem garantit, per tant, la seva continuïtat, l'hem garantida, i hem reforçat el seu desplegament. Se n'ha executat, a dia d'avui, un 84,5 per cent i volem arribar al cent per cent en el darrer any de la seva vigència. Això demostra que era, com li he dit abans, una estratègia, una política encertada, amb un fort desplegament.

S'ha treballat bàsicament en vuit objectius: un primer, millorar la gestió de la qualitat de la prevenció dels riscos laborals; un segon, reduir la sinistralitat; tercer, millorar les condicions laborals dels sectors més exposats als riscos; un quart, la cultura de la prevenció, impulsar-la i reforçar-la; un cinquè, reforçar la formació en prevenció de riscos laborals; un sisè, més investigació, més recerca; un setè, millorar el sistema d'informació relacionat amb el treball, i un vuitè i últim, incorporar la perspectiva de gènere d'una forma..., el més transversal possible.

També li haig de dir que s'estan fent treballs d'avaluació de l'estratègia vigent amb la intenció de dirigir-la al que ha de ser –i també m'ho preguntava vostè– la definició de la futura estratègia a partir de l'any 27. La nova estratègia, evidentment, incorporarà el pla de treball en el si del Consell de Relacions Laborals. I, evidentment –i vostè ho demanava–, els grups parlamentaris n'estaran informats de primera mà, i, evidentment, no només n'estaran informats, sinó que hi podran, hi hauran –jo els hi demano– de fer les seves aportacions.

Actualment –la qüestió més concreta–, a les coses bones, que ja els hi he referit, de l'antiga estratègia n'hi hem d'incorporar de noves i nous reptes, que van bàsicament en tres línies, si m'ho permet, diputat Albert: una primera, incorporar qüestions que han anat sorgint recentment –la intel·ligència artificial, que no hi era quan es va dissenyar l'antiga estratègia–; una segona, adequar la formació a noves formes de produir, i una tercera, uns nous requeriments per garantir la seguretat i per garantir la salut.

Vostè m'ha parlat també de la Inspecció de Treball. Li haig de dir –i estic totalment d'acord amb el que crec que és el seu criteri, per les qüestions que hem parlat vostè i jo bastant sovint– que la Inspecció de Treball és clau. I és clau perquè ha de garantir

el compliment de la normativa laboral, perquè ha de millorar la qualitat de l'ocupació, i tot això en benefici de les persones treballadores, de les pròpies empreses també i del conjunt de tots els agents socials del nostre país.

És per això que per fer-ho cal una inspecció rigorosa, moderna i adaptada al context actual. Estem reforçant l'activitat inspectora. I ho estem fent per combatre el frau i la precarietat, i també ho estem fent per garantir la seguretat i la salut laboral.

Resultats concrets, que vostè demanava, demanava dades. L'any 25, més activitat inspectora als àmbits on més incompliments es produeixen: més de 67.000 actuacions, amb un increment del tres per cent; més de 22.800 requeriments formulats; més de catorze mil infraccions detectades, amb un increment del sis per cent, i més de 13.500 denúncies presentades, que suposen un increment del 14,9 per cent. Per cert, i respecte de les denúncies interposades, permeti'm que li digui que això acredita que es tracta d'un servei útil, accessible i, a més, reconegut i conegut per la ciutadania. Són dades que demostren que s'està intervenint de forma més focalitzada, de forma més exigent i de forma molt més efectiva.

Més dades que vostè demanava. En l'àmbit de la prevenció de riscos laborals s'han fet 1.159 visites a obres –construcció–, 660 activitats, amb cinc-cents propostes de sanció amb expedients precisament –que vostè també ho mencionava– de temperatures extremes que s'han produït al nostre país com a conseqüència del canvi climàtic, que s'aniran produint, malauradament, cada vegada més. Volem, per tant, més eficàcia, més eficiència, amb més recursos humans i també tecnològics.

És necessari –vostè també ho ha enunciat– més plantilla dins de les possibilitats pressupostàries que té aquest Govern, que té la Generalitat de Catalunya. Actualment comptem –més dades que vostè em demanava– amb 121 inspectors i inspectores, que és un increment respecte de l'any anterior d'un sis per cent. Trenta-set sotsinspectors d'ocupació, dotze inspectors de salut i seguretat laboral i setze tècnics habilitats.

Som conscients de les necessitats i, per tant, som conscients –i penso que també hi estem totalment d'acord, diputat Albert– que cal ampliar la nostra plantilla, de forma molt especial la d'inspectors i la de sotsinspectors. I per què? Doncs per intentar arribar a les ràtios acceptables, necessàries i imprescindibles que tenen els països

europaus més desenvolupats en aquesta matèria. És un repte que..., cal estabilitzar la plantilla. Sabem que es tracta d'un cos nacional amb unes oposicions nacionals. I en aquesta línia l'any 26 es faran beques d'accés per als opositors per facilitar aquest accés a aquesta plantilla i, per tant, poder-la incrementar.

Volem continuar demanant el traspàs? També ho ha dit vostè, evidentment que sí. S'està demostrant –i vostè ha posat aquí sobre la taula el problema de rodalies– que la gestió, com més propera sigui, més possibilitats té de ser una bona gestió. I pensem que en l'àmbit de la Inspecció de Treball i de forma molt especial en aquelles matèries que no hi tenim encara les competències, com són concretament les derivades de la seguretat social, inspeccions en matèria de seguretat social, és evident que aquest traspàs competencial, amb tota probabilitat, ens donaria un marge de gestió molt més eficaç i molt més eficient.

I en aquesta línia, doncs, li avanço que estem totalment d'acord amb el que vostè ha proposat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, si vol, també comencem pel principi de la seva intervenció. Perquè, clar, vostè diu que s'han pres decisions, però és que..., no ho sé, eh?, jo he estat bastant ben informat o he intentat estar ben informat durant tots aquests dies i jo això no ho he vist –això no ho he vist. Els treballadors i les treballadores afectats pel caos de rodalies i de l'AP-7 no saben quins eren els seus drets o què podien fer o deixar de fer. Jo això no ho he vist. Si vostè fa trucades, les deu fer, no l'hi poso pas en dubte, però si no se sap el contingut de les trucades i no s'explicita quin és el resultat d'aquestes trucades, no existeix. El que no s'explica, el que no es fa públic, no existeix; queda en l'àmbit privat, no ajuda els treballadors i treballadores d'aquest país.

Sabem que hi han hagut requeriments per part de diverses empreses, sobretot de l'àmbit del sector de la construcció i d'aquells sectors que no poden activar el

teletreball, que han requerit que aquestes hores es recuperin el cap de setmana o que han amenaçat els treballadors que no cobraran les hores si no les recuperen, quan l'article 37.3, apartat g, de l'estatut dels treballadors és jo crec prou clar, però sí, malauradament, interpretable.

Per això cal que, més enllà de penjar a la web –que és el que jo he vist– que existeix aquest article i que els treballadors poden sol·licitar la seva aplicació..., jo no he vist cap tipus de seguretat jurídica d'aquests treballadors. El que estem fent és portar aquests treballadors, lògicament, a la defensa dels seus interessos, a la defensa dels seus drets, a través dels comitès d'empresa, en cas de que aquesta empresa tingui comitè, i iniciar un litigi, amb el desgast que això suposa. Riscos psicosocials.

Treballadors, a més, que en molts casos viuen de feines precàries. Li recordo les dades de pobresa laboral que tenim en el nostre país? Segons diverses fonts, d'acord; segons diverses fonts i a partir de diversos informes que s'han publicat darrerament, però tenim entre el dotze, catorze per cent i el trenta-vuit per cent de pobresa laboral al país. Que això vol dir treballadors i treballadores de Catalunya que treballen i no arriben a final de mes: pel preu de l'habitatge, perquè el cost de la vida s'ha incrementat, perquè no s'han incrementat els salaris al mateix nivell que s'ha incrementat el cost de la vida.

I ho sabem perfectament, aquestes persones no només depenen d'aquesta feina, és que la seva existència depèn d'aquesta feina. Per tant, vostè creu que se la jugaran iniciant un litigi o anant a denunciar la seva situació?, se la jugaran si poden perdre el seu lloc de treball? No ho faran. Per això hi ha la institució, per això hi ha lo públic, per defensar els seus drets. Perquè si saben que darrere hi ha un govern que els hi dona seguretat, ho faran. I això és el que necessitem donar: seguretat. I, conseller, em sap greu, però vostè no ha donat seguretat aquesta setmana a la classe treballadora d'aquest país, als treballadors i treballadores que n'han estat afectats. No ho ha fet.

De fet, dilluns al matí em va trucar i em va dir «avui emetem una instrucció», que, de fet, no era una instrucció, era una recomanació. Però, escolti'm, la vaig demanar i no l'he vist publicada enlloc. He vist una notícia, un teletip d'ACN. I l'he buscat i no l'he trobat. Doncs vostè imagini's algú que arriba a l'estació de tren, que el tren no

funciona, que ha d'anar a buscar un bus, que el bus no sap si arribarà a l'hora, que potser ha de tornar a casa seva... Vostè creu que aquesta persona té temps de buscar una recomanació en una web de la Generalitat que no troba ni un diputat? No podem anar així –no podem anar així.

I, conseller, dues qüestions més perquè em pugui fer una rèplica respecte a dues qüestions que a nosaltres també ens preocupen. Sis mil persones aturades, en situació d'atur, que no rebran formació fins al mes de març. Vostè em pot explicar quin és el sistema que hi ha en el nostre país perquè les persones que estan en situació d'atur i que necessiten formar-se hagin d'estar aturades durant tres mesos perquè no hi ha fons suficients perquè tinguin cursos? Vostè creu que això és normal que passi al nostre país? No pot passar, conseller.

Necessitem respostes, i les necessitem de forma immediata, perquè no, no anem bé. Per molts pactes, per molts plans, per moltes estratègies..., les coses del dia a dia no funcionen. I si no funcionen les coses del dia a dia, disculpi'm, però ja podem fer grans discursos de que volem ser la primera economia del país, que l'únic que farem serà anar enrere, com els crancs.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Miri, ara començo pel final. Respecte de la formació, li dic tres coses. Una primera: no s'han quedat persones sense formació. El que hi ha és unes setmanes de retard. El SOC garanteix que totes les persones tindran formació l'any 2026. Escolti'm, senyor diputat, que ja ho entendrà al final: el SOC garanteix que tindran aquesta formació. La informació dels cursos ja està publicada al web del SOC i la preinscripció està oberta. L'afectació és temporal i vinculada a un calendari, no pas a una supressió. I quan li dic això ho dic perquè el SOC ampliarà els terminis d'execució per fer que totes les accions formatives es puguin dur a terme.

Segona cosa: no estem davant d'un error informàtic, com s'ha dit. Estem davant d'una adaptació necessària i preceptiva a la Llei orgànica 3/22, de formació professional.

Aquesta adaptació preveu canvis profunds en matèria de certificats i la seva estructura en matèria de requisits de gestió i en els sistemes que els suporten. És imprescindible per poder fer la formació amb totes les garanties legals i qualitatives.

I tercera cosa: la formació no s'ha aturat, ha tingut una afectació parcial i acotada, i només una part vinculada als certificats professionals ha tingut una modificació al seu inici.

Li dic quatre coses. La primera: part concreta de la convocatòria del FOAP, que vostè sap perfectament el que és, que afecta un divuit per cent de les accions, com en altres contextos que hi han hagut de canvis normatius. La resta d'accions formatives s'inicien amb total normalitat. I en la convocatòria de FOAP de l'any 26 s'han fet ja fins ara set cursos amb cent deu persones, i ara mateix estan oberts seixanta-cinc cursos amb una aproximació a nou-centes persones que els podran fer servir. Per tant, no s'ha aturat, hi ha hagut un desplegament progressiu, ordenat i amb garanties. I en tots els casos s'ampliarà el termini d'execució.

Però, ho reitero, no ha sigut un error informàtic, sinó que ha sigut una perceptiva adaptació a un canvi normatiu, a una llei orgànica, la Llei orgànica 3/22, de formació professional.

I vaig una altra vegada al principi. Miri, jo en les persones que treballen al meu departament hi confio. I la intervenció que va tenir la directora general de Relacions Laborals va ser perfecta. I va explicar l'article 37, com vostè ha dit, de l'estatut dels treballadors de forma immaculada al *Telenotícies* de TV3. Va quedar claríssim –i vostè no pot dir que no ho sabia–, claríssim, quin era el dret dels treballadors, amb independència de quin fos el motiu, perquè hi han hagut patronals que han dit que si no és per un tema meteorològic, no... Amb independència de quin fos el motiu pel qual no es podia accedir a l'estatut dels treballadors, és clar. Si surt la directora general de Relacions Laborals i ho explica, hi insisteixo, en *prime time* a TV3, jo penso que la meua sortida és sobrera, perquè jo hagués sortit per reafirmar el mateix que va explicar amb total claredat la directora general de Relacions Laborals.

Per tant, vostè no pot dir que nosaltres no ho hem explicat. Sí que pot dir, perquè les coses sempre es poden fer millor –i nosaltres, per descomptat–, que ho podríem haver explicat dos o tres vegades més. La instrucció que vostè diu, la recomanació que

vostè diu, està penjada al Departament de Treball des del primer dia. I es va penjar per un dia i es va penjar també per avui. Per què? Perquè encara no està restablert el mecanisme de rodalies que permeti l'accés de les persones treballadores als seus llocs de treball.

Ho reitero, es poden fer millor les coses? Sempre, sempre, només faltaria. Però, hi insisteixo, la informació necessària perquè les persones treballadores sabessin si podien o no anar a la feina i quins drets tenien –l'article 37, es va dir, ho torno a dir, en un *Telenotícies* per part d'una directora general, i no es va deixar ni una coma de l'article que protegeix a totes les treballadores i a tots els treballadors.

A partir d'aquí, la qüestió, ho torno a dir, és millorable. Probablement es pot fer d'una altra manera. Probablement es pot visualitzar i intentar fer veure que ens hem reunit, com ens hem reunit físicament també amb tots els agents socials i econòmics. I no li dic que no sigui millorable; ara, la informació va arribar, i vostè ho sap perfectament.

Moltíssimes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el sector primari.

Interpel·lació al Govern sobre el sector primari

300-00236/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, conseller Ordeig, diputats... VOX presenta esta interpelación porque, desgraciadamente, no todos los partidos políticos están de acuerdo en que el sector primario constituye un sector estratégico y en que, además, es un sector fundamental para nuestro futuro. Un sector que no solamente es un motor esencial de nuestra economía, sino también que protege nuestro paisaje, nuestra diversidad y nuestro patrimonio cultural.

Ante la inoperancia de nuestros políticos, el destino del campo se decide por los burócratas de Bruselas, que desde sus lujosos despachos lo que hacen es vender el pacto verde, la agenda 2030 y los *lobbies* globalistas. Cada imposición que se efectúa desde Bruselas lo único que hace es destruir aquello que nuestros abuelos construyeron con tanto esfuerzo.

Pero el campo se enfrenta a otros problemas y a otros desafíos, y por eso nosotros los hemos presentado en la presente interpelación, todo ello como consecuencia de las traiciones y de la irresponsabilidad política.

Unos son los cambios ideológicos que se han adoptado en la política agraria común, totalmente alejados de la realidad del campo. Desde VOX lo hemos dicho muchas veces alto y claro, y así se lo hemos transmitido, señor *conseller*: la llamada «transición ecológica», el ecologismo ideológico radical y el fanatismo climático como estrategia globalista para cargar la culpa al sector primario solo han traído crisis, ruina y abandono de nuestro campo.

Coincidirá conmigo, señor Ordeig, y si no, explíquese a los agricultores, que es una vergüenza y una irresponsabilidad destinar el cuarenta por ciento del presupuesto de la política agraria comunitaria a objetivos climáticos y ambientales cuando el sector primario está atravesando una emergencia socioeconómica. Y decimos que es una irresponsabilidad porque una gran parte del presupuesto se aleja de sus necesidades reales, empujando el campo al colapso.

Sabemos, señor Ordeig, que recientemente usted ha estado en Bruselas y que conoce, evidentemente, la propuesta presupuestaria de la Comisión Europea, que incluye un recorte de hasta un veintitrés por ciento del gasto agrario respecto del ciclo anterior. Esto significa que los recursos disponibles para ayudas directas, modernización, desarrollo rural y apoyo a jóvenes agricultores disminuirán, y así lo saben perfectamente nuestros agricultores. Reducción que, como critican los sindicatos agrarios –los cuales se reúnen y es perfecto conocedor del mismo...–, será inasumible para miles de explotaciones familiares.

¿Usted cree que esto es normal? Señor Ordeig, ya sé que me dirá que no tiene competencias, como ha dicho en alguna que otra ocasión, aquí como en las

comisiones, pero el Gobierno de la nación sí las tiene. Por eso le pregunto: ¿cómo van a solucionar los socialistas los recortes en este sector?

Las iniciales prioridades europeas han sido traicionadas y sustituidas por imposiciones ideológicas, que, dicho sea de paso, están totalmente alejadas de la realidad de nuestro campo. Han cambiado muchas cosas y ahora, lamentablemente, dentro de estos objetivos de desarrollo sostenible, se ha incluido el de reducir la producción de nuestro sector primario. Existe, pues, una clara encrucijada contra nuestro sector primario perfectamente diseñada y orquestada desde Bruselas. ¿Dónde quedan, señor Ordeig, aquellos objetivos de los tratados iniciales de Europa consistentes en incrementar la producción de nuestro sector primario, garantizar la rentabilidad y un nivel equitativo en la población agrícola y estabilizar nuestros mercados?

Sabemos que usted se ha reunido con organizaciones del sector para formar un frente común ante esta nueva reforma de la política agraria comunitaria. La pregunta que le efectuamos también desde VOX es: ¿qué medidas concretas va a adoptar el Govern para hacer frente a la nueva PAC? Se lo pregunto porque seguramente muchos agricultores y ganaderos están ya hartos, están deseando oírlo. Y le pregunto por medidas reales, no declaraciones de intenciones ni vender humo ni titulares que no conducen a nada.

Otro de los desafíos que también se ha tratado en comisiones y en este Pleno es la competencia desleal. Resulta que, como bien sabe, la política agraria común está incumpliendo de forma reiterada este principio de preferencia comunitaria de nuestros productos, al suscribir diferentes acuerdos comerciales con grandes corporaciones alimentarias o fondos de inversión que, a su vez, lo que hacen es contratar con terceros países con los cuales no podemos competir, ya que sus precios de venta, como usted bien sabe, están incluso en muchas ocasiones por debajo de nuestros costes de producción, y así se lo han hecho..., los diferentes sindicatos y asociaciones agrarias. Países como Marruecos, Argelia, Túnez, Vietnam, Sudáfrica; ahora solo nos faltan los países de Mercosur, Argentina, Brasil, Uruguay, Paraguay y, según reciente noticia de hoy, también tenemos los acuerdos que están ya por formalizarse con relación a la India; países con los cuales se permite la entrada de productos agrarios

sin exigir las mismas condiciones productivas sanitarias ni medioambientales que se imponen a nuestros agricultores y ganaderos.

¿Le parece todo esto normal, señor Ordeig, para la defensa de nuestro sector primario? (*Alguns aplaudiments.*) Usted coincidirá conmigo en que esto es una competencia desleal, no lo puede negar nadie. Es, por tanto, necesario que se aplique el principio de reciprocidad y que se incluyan cláusulas espejo o cláusulas de salvaguarda con el objeto de proteger a nuestros productos para que puedan acceder al mercado con una competencia justa y equitativa.

Otra amenaza es la imposición de unos objetivos de desarrollo sostenible que – entendemos– resultan incompatibles con la defensa real de nuestro sector primario. Una sostenibilidad marcada por una agenda 2030 ideológica que está impuesta desde arriba, redactada por tecnócratas en despacho con alfombra y que poco tiene que ver con el campo. Una sostenibilidad que no solamente nos lleva a la pérdida del tejido empresarial y cierre de explotaciones familiares, sino también a la pérdida de profesiones ancestrales, como son los oficios del campo y de la mar.

El abandono del campo afecta y contribuye a la desprotección del medio ambiente, pues no debemos olvidar que los agricultores y ganaderos son también los guardianes de nuestros bosques, y los pescadores, de nuestra mar. (*Alguns aplaudiments.*) Y es que, señor *conseller*, las cifras son contundentes y es el momento de hacer sonar todos los timbres de alarma, puesto que el número de explotaciones agrícolas y ganaderas, como usted bien sabe, ha disminuido notablemente. Un ejemplo que usted bien conoce es que las explotaciones bovinas pasaron de 6.418 en el año 2017 a 4.897 en 2024; han disminuido un veinticuatro por ciento. Y sucede lo mismo con las explotaciones ovinas y caprinas, que también se han reducido de forma drástica.

La flota pesquera catalana, como bien sabemos, debido a regulaciones europeas, ha sufrido reducciones tanto en cuanto a número de barcos como en los días y jornadas de faena, lo cual afecta a la rentabilidad de los pescadores artesanales y hace inasumible el ejercicio de su oficio. La flota total en el año 2000 era de 1.550 barcos pesqueros y hoy, a fecha de diciembre de 2025, son 577 barcos. Agárrese, señor Ordeig, se ha producido una reducción nada más y nada menos que de un sesenta y tres por ciento.

Y, por último, hemos de hablar de un elemento esencial, que es el relevo generacional, del cual tanto nos llenamos la boca. En este contexto expuesto, difícilmente podemos hablar del relevo generacional sin un mundo rural fuerte. No hay futuro. Y sin futuro, no hay relevo generacional. (*Alguns aplaudiments.*) Según Idescat, la edad media de los agricultores y ganaderos en Cataluña supera los cincuenta y cinco años. Ya sabemos que la ley de modernización considera joven agricultor hasta los cuarenta, con lo cual aún podemos pensar que puede haber cierto futuro; pero no es así, porque solamente el doce por ciento de los agricultores tienen menos de cuarenta años. En ganadería, especialmente el porcino y el bovino, la proporción de los jóvenes es aún menor, alrededor tan solo del nueve por ciento. Mientras que ustedes se llenan la boca con la palabra sostenibilidad, nosotros estamos convencidos de que la palabra clave es..., se llama «rentabilidad» – quédense con esa palabra: «rentabilidad»–, puesto que sin rentabilidad no hay futuro y sin futuro no hay relevo generacional.

Y sin relevo generacional, perdemos, además, nuestra soberanía alimentaria, situación altamente preocupante, puesto que, como se dice frecuentemente, quién controla los alimentos, controla a los pueblos. Señor Ordeig, tómesele muy en serio, porque la soberanía alimentaria es una cuestión de estado. No debemos olvidar que comemos tres veces al día y que los alimentos no tienen virtudes taumátúrgicas. No aparecen en las estanterías de nuestros supermercados como por arte de magia. Por ello, gracias a estas políticas, que son sus políticas, España está renunciando a su soberanía alimentaria, quedando así expuestos al desabastecimiento ante una crisis que pudiera impedir que nos llegaran productos esenciales como carne, fruta o huevos.

En VOX tenemos claro y señalamos sus responsables, no son otros que el bipartidismo corrupto y decadente –es decir, ustedes– que venimos sufriendo en España desde hace más de cuarenta años. PSOE y PP son dos caras de la misma moneda. No existe confrontación ideológica real. Es un mero postureo para mantenerse en el poder mientras ignoran los problemas reales que afectan a nuestro sector primario, dejándolo a su suerte y merced ante estas imposiciones ideológicas.

A todo esto, se le suma, ¿cómo no?, el acuerdo Mercosur, acuerdo comercial que nos obligará a depender de países que incluso se encuentran a más de doce mil kilómetros de distancia. ¿Y quiénes son los defensores de Mercosur? Lo son ustedes y el Partido Popular, este nuevo partido único globalista formado entre PSOE y PP, que, utilizando números, cifras, estadísticas y presunciones poco verificables, nos acusan nada menos que de negacionistas e ignorantes a quienes mostramos nuestra oposición a este acuerdo comercial, en los términos que ha sido concebido y que se ha celebrado y acordado de espaldas al mundo rural.

Por eso lo rechazamos nosotros y estamos convencidos –y acabo, *president*– de que estas consecuencias negativas para la vida y proyectos empresariales solo traerán ruina a los agricultores y ganaderos.

Por último, VOX defendemos nuestro sector primario...

El vicepresident segon

Diputado...

Rafael Villafranca Mercé

...rechazando todas las normas y leyes ideológicas. Estamos contra las élites globalistas, los lobbies europeos y el enorme artefacto burocrático que supone la política agraria común.

El vicepresident segon

Diputat, ha d'anar acabant, eh? Hauria de *terminar*.

Rafael Villafranca Mercé

Si realmente quiere defender el campo, como *conseller*, haga usted...

El vicepresident segon

Té un torn de rèplica després, si vol, eh?

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé; gràcies, vicepresident. Diputades, diputats... Diputat Villafranca, gràcies per la interpel·lació. Jo crec que m'he apuntat sobretot aquells elements que jo crec que podem discutir i que tenen part de recorregut conjunt. Altres expressions molt grandiloqüents, evidentment, ja sap que no les compartim, i a vegades situar les coses a l'extrem ens dificulta llavors de poder transitar. Però vostè deia...

Bé, primer de tot –perdoneu–, sí que voldria tenir un record per a les víctimes de l'accident de Còrdova, per a la víctima de l'accident de Gelida, i també per a la persona que, amb les inundacions de l'Alt Empordà, va perdre la vida també fent el..., que treballava en un forn de pa i, per tant, fent el repartiment del pa va perdre la vida. Per tant, un record per a tots ells.

Començo dient, com vostè ha dit, «suport al sector», eh? El nostre sector agroalimentari, el sistema alimentari, la producció d'aliments és un sector estratègic, és un sector prioritari –segurament, compartit per vostè, per mi, d'acord?–, el primer sector de l'economia, que ho hem dit moltes vegades. S'hauria de construir el futur de la Unió Europea i de Catalunya en base també a aquest sector estratègic, que és la producció d'aliments, com un motor de desenvolupament rural, com un motor de garantir una alimentació saludable i també com a motor econòmic de la nostra economia.

També un motor exportador. No només de potenciar el consum intern, de donar suport al producte de proximitat, sinó també com un element d'exportació. Una cosa no és incompatible amb l'altra, eh?, perquè també es parla molt sovint si aquesta alimentació de proximitat està renyida amb l'exportació. Defensem que la nostra és una suma de diferents realitats i que totes són complementàries.

Ho he dit i l'hi dic avui aquí: sí, cal que Europa canviï la mirada respecte a la política agroalimentària. I, per tant, hem subordinat..., Europa, Espanya i Catalunya hem subordinat la política agroalimentària, el dia a dia dels agricultors, els ramaders i els pescadors a la burocràcia, un excés de burocràcia, a polítiques ambientals a vegades desconnectades del dia a dia o sense incorporar l'opinió dels agricultors, o regulacions urbanístiques, etcètera. Quanta regulació impacta en el dia a dia de l'activitat agrària! I, per tant, cal replantejar, reduir i, per tant, modificar i millorar. I, sobretot, amb un objectiu, si realment ens creiem que la política agroalimentària i la producció

d'aliments és una prioritat de país o europea. I en aquests moments crec que és molt important que fem aquest debat, que facin llavors el debat amb la moció, perquè s'està debatent, evidentment, quina serà la nova PAC.

La PAC serà o no serà una prioritat, a partir del 2028? Hi haurà una retallada que vostè deia d'un terç més o menys? A la política pesquera, hi haurà una retallada de dos terços, sí o no? Hi haurà una millora de la simplificació administrativa? Hi haurà un suport real al relleu generacional? Hi haurà un suport real al desenvolupament rural? Realment es passarà una part de la pilota als estats membres perquè decideixin o no posar diners, una part dels diners posar-los a les polítiques de desenvolupament rural agrari? Bé, això és el que ens estem jugant. I, per tant, està bé que també el Parlament... El Govern –jo ja ho he dit, ho he fet–, hem enviat propostes molt concretes; les hem pactat amb les comunitats autònomes, amb el ministeri; les hem fet arribar, les nostres..., les hem fet arribar directament al Parlament Europeu. Ens hem adherit al pacte rural, precisament, en uns moments que s'està debatent si hi ha d'haver diners específics per al desenvolupament rural. I, per tant..., i aquí vostès han fet bastants debats en aquest sentit i, per tant, els comparteixo.

Per tant, sí, cal ara reivindicar que no es retalli la PAC i, sí, cal reivindicar, doncs..., facilitar el dia a dia dels nostres agricultors. Com vostè sap, hem fet moltes reunions amb el sector. Vostès també les han fet. Una, ja n'havíem fet ja feia mesos, aquesta posició de la PAC ja s'havia decidit, ja s'havia concretat. Per tant, es continuarà fent pressió i mesures en aquest sentit.

Alhora, també, com sap..., vostè s'ha referit a alguna de les reunions que hem fet últimament, que va ser la de la setmana passada, per parlar específicament de Mercosur. Vam reunir també totes les organitzacions. Tal com ens havíem compromès en l'aixecament dels talls de carretera, de fer aquesta reunió amb totes les organitzacions agroalimentàries per tal d'analitzar en quin moment es troba l'acord de Mercosur, veure quins impactes pot tenir sobre el sector agroalimentari català i, evidentment, traslladar-ho allà on toqui, evidentment, a la Comissió Europea.

També ens hem emplaçat: hi haurà una segona reunió amb els eurodiputats; una altra reunió amb responsables de la Comissió Europea, i jo faré un viatge la primera setmana de març a Brussel·les també, per també traslladar aquestes i altres

qüestions, com ens vàrem comprometre a fer arribar. També hi va haver, la setmana passada, conferències sectorials de les comunitats autònomes amb el ministeri. Es va fer arribar també aquesta preocupació. Algunes vostè ja les ha dit. Totalment d'acord –totalment d'acord. Les relacions comercials s'han de basar en unes normes clares i que es demostrï el seu compliment efectiu.

Reciprocitat, clàusules mirall, clàusules de salvaguarda, aquest fons econòmic... Ara, hem de tenir proves de que això realment... –controls en frontera–, que realment hi haurà prous controls, prous mecanismes perquè això sigui..., s'activin, doncs, totes aquestes mesures de manera efectiva. A vegades ja tenim algunes d'aquestes mesures vigents en aquests moments i que no s'apliquen o no s'apliquen prou ràpid o amb prou contundència. Per tant...

I llavors, també dir una cosa molt important: jo crec que gran part del malestar del Mercosur s'explica no només per l'acord Mercosur, sinó també per aquestes dificultats que es troben en el dia a dia els nostres agricultors i ramaders en l'activitat diària, eh?, per molts motius. Per tant, crec que aquí cal un major suport a l'agricultura, que ho he dit; cal, precisament, major suport a les infraestructures, que fa que siguin o no siguin viables, com els regadius, com les xarxes, com la gestió forestal, com la sobrepoblació de fauna cinegètica, evidentment, o com, evidentment, la resposta, la prevenció i la resposta davant de les malalties animals que hem viscut els últims mesos i, per tant, que ens situen en un moment molt i molt complicat.

Un exemple del que estem fent. Per tant, jo crec que aquí és molt important, primer de tot, evidentment, traslladar els dubtes que tenim, de suport als nostres agricultors, defensar els nostres interessos. Ho he dit i ho continuo dient: nosaltres farem el que faci falta, on faci falta, per defensar els interessos dels nostres agricultors. I, per tant..., per això vam reunir a tota la cadena..., a totes les organitzacions o entitats, d'acord?, també les de la indústria, per tal de pactar unes mesures concretes. I, evidentment, les traslladarem on toqui.

Però també hi ha moltes altres competències que sí que depenen de nosaltres i que potser, doncs, feia dies que estaven pendents, i que també ens hem de posar al dia. Una d'aquestes, per exemple, és les polítiques d'incorporació de joves. Avui mateix al matí hem reunit a tots els agents econòmics, socials, agraris i totes les

administracions públiques locals, ajuntaments, diputacions i diferents departaments de la Generalitat, per tal de proposar deu mesures concretes urgents de suport a la incorporació de joves. Sense joves no tindrem, evidentment, futur. Per tant, deu mesures urgents per augmentar el cinquanta per cent la incorporació de joves a casa nostra.

I n'hi ha de molt concretes. Mesures fiscals, com la bonificació del noranta-nou per cent de l'impost de successions i transmissions, com saben, o l'augment de l'import mínim a l'ajut d'incorporació de joves, o la figura dels acompanyaments també, que vol dir que acompanyem els nostres joves en tot el procés d'incorporació.

També en el finançament, amb noves eines de finançament a través de l'ICF o de noves ajudes. O el primer trimestre d'aquest any ja presentarem, a través del Fons Agrari, aquesta ajuda al traspàs d'explotacions, que vol dir a aquelles persones que no tenen relleu generacional donar-los també una ajuda per incentivar-los a que traspassin aquella explotació a una persona jove. O ja la posada en funcionament del registre de terres en desús, per facilitar que els nostres joves es puguin incorporar a l'activitat agrària.

N'hi han moltes més. I el que hem demanat avui a totes les entitats presents a la reunió és de dir que això no pot dependre només de les institucions que tenim competències en matèria agrària, que això és un tema de país i, per tant, que els ajuntaments, que els centres d'investigació, de recerca, que les diferents administracions públiques, que Pimec, que Foment, doncs, que les organitzacions sindicals, que tothom ajudi; que tothom ajudi en aquesta línia, precisament, per fer que el nostre món rural, que el nostre sector alimentari tingui relleu.

En tot cas, com que segurament que em plantejarà més coses a continuació, doncs, evidentment, li acabaré de contestar el que vostè em digui. D'acord?

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. En primer lugar, dar las gracias al señor Ordeig, porque veo que en su intervención prácticamente ha compartido todos nuestros presupuestos y postulados en torno al concepto que tenemos y la situación grave en que se encuentra al sector primario, con lo cual, bueno, si lo comparte y nos dice que, en todo caso, lo que no comparte es la forma, pero sí el fondo, que utilizamos palabras grandilocuentes, pues, si algún día quiere pasar a nuestra formación, será usted bien recibido. *(Rialles.)*

Decirle, en primer lugar, que lamento que no haya contestado a ninguna de las preguntas que ha realizado y, en todo caso, incluso..., no ha contestado prácticamente a ninguna, pero es que además se ha hecho preguntas que tampoco se las ha contestado. Y es que las preguntas no se las hacemos para nosotros; se las hacemos porque lo quieren saber los agricultores y ganaderos y pescadores, que son los que sufren, los que se levantan cada mañana y los que mantienen a sus familias y sufren con el ejercicio de su trabajo.

Ya se le preguntó en el pasado Pleno de junio del año pasado, 2025, y tampoco respondió. Y la pregunta que se le hizo era si existía algún estudio sobre el impacto económico y social del acuerdo con Mercosur para nuestro sector primario. Seguramente no tenga usted respuesta a esta pregunta, porque ni la misma Comisión Europea ni nadie ha hecho un informe del impacto social y económico de Mercosur sobre los distintos sectores.

¡Vaya tela!, señor Ordeig. El estrangulamiento por parte del Partido Popular y el Partido Socialista de la Unión Europea hacia el sector primario, junto a otros sectores esenciales, esenciales para nuestra supervivencia, como es el sector energético, ha llevado a que España sea un país dependiente y con alto riesgo de desabastecimiento, no solamente energético, por apagones recientes, sino también alimentario.

Una población empobrecida que cada vez paga más impuestos y precios más caros para tener productos de peor calidad. Esto es pura agenda 2030, que es la ruina y la destrucción. Hoy nuestros agricultores y ganaderos lo dicen sin rodeos «el campo se muere», porque los políticos les han traicionado. Dicen «los políticos», pero cuando se refieren a ellos no hablan de VOX; hablan de todos ustedes, socialistas,

separatistas y también Partido Popular, que todos han dado un golpe de efecto, un golpe..., han actuado de espaldas al campo.

En segundo lugar, quiero hablar de lo que estamos viviendo en estos últimos días, porque el Parlamento Europeo ha aprobado, gracias a VOX, la paralización temporal del acuerdo de Mercosur hasta que se disponga de un dictamen favorable por parte del Tribunal de Justicia de la Unión Europea. (*Alguns aplaudiments.*) El Partido Socialista y el Partido Popular han votado en contra de dicha paralización del acuerdo Mercosur, si bien en las últimas horas el Partido Popular, dentro de su conducta reiterada, se ha retractado y ha solicitado que no entre en vigor el acuerdo Mercosur hasta que se plantee el dicho dictamen, cuando no olvidemos que exigió en su momento su aplicación inmediata.

¿Y qué hace el Partido Socialista? Pues ustedes lo que hacen es recriminar la incoherencia del Partido Popular. Curioso, ¿no? O sea, el PSOE le pide coherencia al Partido Popular. Pero hablar de coherencia desde la propia traición tiene un nombre: «hipocresía». (*Alguns aplaudiments.*) Y tratándose de los socialistas, esto no es nada nuevo bajo el sol, es una marca registrada: traición, mentiras e hipocresía al campo.

Quien defienda Mercosur desde España o desde la Unión Europea es el problema, es el traidor. Y el problema son ustedes.

Señor Ordeig, esta es la realidad de nuestro campo. Por eso agricultores, ganaderos, vuelven a tomar las calles durante esta misma semana en protesta de Mercosur, como ya hicieron en su momento. La gran mayoría de los agricultores están en contra de Mercosur. Y así se volverán a manifestar esta semana: en protesta de Mercosur, de los recortes de la política agraria comunitaria, de la excesiva burocracia, para gritar alto y claro que se sienten abandonados, traicionados y estafados por sus políticas.

Nuestras propuestas son las mismas que nuestros agricultores y ganaderos. Decimos «¡basta ya!». Hay que suspender todos los acuerdos comerciales con estos terceros países que no respetan nuestras normas, desprotegen a nuestro sector primario y permiten las importaciones de productos que no cumplen las mismas exigencias que se imponen a nuestros productores: exigencias fitosanitarias, medioambientales, entre otras.

Por último, quiero hacer mención a las tres crisis sanitarias del sector primario: la peste porcina africana, la gripe aviar y la dermatosis bovina, que demuestran su falta de previsión y eficacia por parte de su departamento. Los ganaderos y agricultores han visto cómo sus inversiones y esfuerzos se iban al traste mientras ustedes miraban para el otro lado, improvisando medidas y ofreciendo excusas vacías de contenido. Descoordinación, lentitud y ausencia de protocolos claros por parte de ustedes, que demuestran el desastre económico y sanitario en el cual nos encontramos.

Estas medidas, además, son insuficientes. Y no lo decimos nosotros; lo dice la propia Unió de Pagesos, que dice que las compensaciones anunciadas –se lo transcribo– «no cubren ni de lejos las pérdidas sufridas. Se llega tarde y mal. La Administración actúa de forma insuficiente ante la aparición de control del sector.» Y lo mismo Asaja, que se sienten los agricultores totalmente traicionados y totalmente desprotegidos frente a estas enfermedades.

Una vez más ha fallado la prevención, coordinación y rapidez. La negligencia, señor Ordeig, no se tapa con parches; los ganaderos, agricultores y pescadores merecen más respeto.

Y –para acabar, señor presidente– mi última pregunta es: ¿alguien asumirá finalmente la responsabilidad con dimisiones o bien seguirán escondiéndose en sus excusas?

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé; gràcies, president. Diputat Villafranca, dic: «Aviam si no farà ni una sola proposta abans d'acabar la interpel·lació.» I n'ha fet una, que ha dit «suspendre tots els acords comercials», entenc que amb tot el món, eh? O sigui, tots els acords comercials agroalimentaris, 16.000 milions d'euros en exportacions agroalimentàries, ho suspenem. Per tant, no hi estic d'acord, eh?

Ha dit una cosa, que me l'he apuntat abans, però l'hi volia dir: jo crec que hauríem d'intentar, quan tenim dades agregades, hauríem de desagregar-les, perquè, a

vegades, de petites veritats acabem construint una gran mentida. Vull dir, escolta, que desapareixen explotacions, que desapareixen cultius... Escolteu, la producció agrària i ramadera en valor no para de pujar. És veritat.

I, escolti, el sector boví, el sector porcí i el sector de l'aviram, ara perquè hem tingut una crisi sanitària molt greu, però està amb dades molt bones de preu i de cabana. D'acord?

Sí que té raó amb que en l'oví i el cabrum hem perdut el setanta per cent de la cabana d'oví i cabrum. Per tant, aquí tenim un tema molt i molt greu que cal revertir. O també el sector del conill, que també, evidentment, passa una crisi molt gran. D'acord?

Aquí el que és molt important..., ho dic perquè la mida de l'explotació d'avui dia no és comparable amb la mida mitjana de l'explotació de fa deu i vint anys. I, per tant, les explotacions lleteres, per exemple, és veritat, han disminuït les explotacions, però aquestes explotacions són més grans i la llet per vaca que es produeix en aquests moments, evidentment, és molt més gran. Per tant, menys explotacions, més grans, mateix nombre de vaques de llet, per exemple, i tendència a augment; poquet, però una tendència en augment de la producció de llet total.

Què és molt important? La renda agrària, que després dels anys de crisi i de sequera va baixar molt i ara ha tornat a pujar; per tant, important. I ara estem en un bon moment de preus que perceben, al sector agroalimentari, els agricultors i els ramaders. Estan bastant alts. I els costos estan bastant controlats en comparació amb situacions que havíem viscut fa relativament poc.

L'estudi de Mercosur..., i ho vaig oferir, i els hi ofereixo a vostès. Vostès tenen l'estudi de Mercosur d'impacte, el que teníem des del Centre de Recerca Econòmica i Desenvolupament Alimentari. Vam oferir a les organitzacions si creien que calia aplicar algun altre tipus d'enfocament en aquest estudi. I els hi ofereixo també a vostès: si creuen que el CREDA ha d'incorporar alguna nova visió, doncs, evidentment, ho podem fer.

Jo què crec que cal fer? Perquè, és clar, vostè ha parlat molt, però què proposa? Què proposa, per exemple, d'estructurar el sector? No, si..., tranquil, és per fer una mica de dallò. Estructurar el sector. Per exemple, els cítrics. Nosaltres som un país amb

molta producció, molt variada, però amb produccions molt petites. Per tant, necessitem estructurar. El noranta-cinc per cent dels cítrics de Catalunya es venen a fora. Hi ha recorregut? Sí. Ho podem fer fent lo mateix que hem fet fins ara? No. S'han d'ajuntar, d'acord?, i tota la cadena de valor de la comercialització, evidentment, s'hi ha de comprometre.

El mateix amb la fruita. Com protegim els nostres cultius? Com generem marca, valor? i com tenim plataformes de venda? Horta i hivernacles. També aquí, evidentment, properament presentarem també una proposta.

L'oli d'oliva verge extra, el pla d'acció, que sap vostè que aquí hem fet també els premis, la guia i el treball conjunt amb la restauració. La mel, la marca mel..., la marca de mels catalanes, que saben vostès que ja s'ha presentat. I, per tant, aquí també hi ha una estratègia al darrere.

El suport a les IGPs, les DOPs, les marques de garantia o les DOs. El suport als mercats de proximitat, que alguns estan en risc de desaparèixer i, per tant, que els hem de tirar endavant. El suport a la traçabilitat. Nosaltres donem una línia anual per a l'etiquetatge intel·ligent i, per tant, per ajudar a aquesta traçabilitat.

Els escorxadors i obradors de baixa capacitat, que en tenim uns quaranta per tot el país i que estan en risc de tancar. Traurem també una línia aquest any per ajudar aquests escorxadors.

Clar, molt bla-bla-bla, però, escolteu, potser hem d'estructurar també el sector aquí, donar-li suport aquí. I això vol dir recursos, vol dir regulació que vagi en la bona direcció i, sobretot, accions que vagin en aquesta línia. Diners per a organitzacions de productors. Tenim un sector molt fragmentat que necessita ajudes per anar endavant. O la compra pública de proximitat, que esperem aviam si durant aquest any podem tenir enllestida la llei de l'alimentació.

Escolti, la dermatosi, molt parlar-ne. A la dermatosi, 6,3 milions d'euros, les indemnitzacions més altes de la història que s'han pagat en aquest país. I, a més a més, ho complementarem amb una ordre nova per recuperar el potencial productiu a totes les granges quan s'hagin de reomplir. I hem dit que escoltarem totes les propostes que puguin anar en la línia de no perdre ni una sola explotació. Perdoni,

ens hem estat dos mesos barallant-nos amb la Comissió Europea i amb el Ministeri per tenir aquest nivell d'indemnitzacions; que no volien –que no volien. Per tant, pot ser més? Segur.

Després, també, d'un mes discutint-nos també amb la Comissió, perquè les restriccions de França, que van començar abans i que encara hi són i nosaltres esperem sortir-ne abans..., que no ens afectessin les restriccions a casa nostra, i per fi ho hem aconseguit. Mil explotacions la setmana passada van sortir de les restriccions imposades per la part de França. Segur que es pot fer millor i cal revisar aviam quines coses, com podem estar més preparats per tot el que ve.

Ara, jo el que sí que li agrairia, si us plau, que el pròxim dia vingui aquí i digui: «Miri, això no m'agrada, jo ho faria així. Li proposo una bateria de mesures per aviam com ho podem fer.» D'acord?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya

300-00235/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bona tarda, consellera Paneque. Bé, com recordarà, al desembre, al darrer plenari, debatíem una moció, en aquest cas proposada pels companys de la CUP - Candidatura d'Unitat Popular, que recollia les preocupacions i, una mica, les pors, els temors i la desinformació d'alguns municipis, molts d'ells del Baix Empordà, però que també es podria extrapolar a situacions similars a l'Alt Empordà, el Baix Camp, l'Anoia, el Gironès, el Pla de l'Estany.

Perquè estan apareixent en els ajuntaments molts projectes energètics de plantes solars especialment o de plantes eòliques, però, pel mig, hi ha el procés de presentació del Plater i aquesta discussió territorial que s'ha obert, eh?, que celebrem finalment que l'hagi tret del calaix l'exconsellera Jordà i hagi tingut la valentia de posar-la a discussió, però que aquest fet doble, no?, per un costat s'està proposant que hi hagi diàleg, que hi hagi una tramitació, que els ajuntaments puguin fer al·legacions, però, per l'altra, estan arribant, com dèiem, projectes moltes vegades que porten ja molts mesos o fins i tot anys, perquè la tramitació al nostre país és molt lenta, i se'ls troben els ajuntaments sobre la taula. Per tant, ens trobem amb una certa incongruència en aquest sentit.

També, més enllà de la solar i l'eòlica, també ens trobem –i vostè també ho coneix perfectament– com a la Noguera, el Moianès, la Ràpita, Anglesola, comarques de Ponent, hi ha en aquests moments vint-i-tres projectes nous de plantes de biogàs, tres ampliacions també proposades i unes dotze plantes també ja existents. Això també genera inquietud en el territori. En alguns ajuntaments se'ls hi acumulen múltiples d'aquestes propostes o projectes. I, per tant, tot això també torna a crear incertesa a molts municipis, als seus ciutadans i, especialment, als seus representants –alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores.

També, fa pocs dies també, hi havia un debat en el qual hi van participar representants dels diferents grups, en aquest cas al Baix Camp, precisament perquè hi ha una línia de molt alta tensió projectada que travessa diverses comarques i molts municipis. Però aquests dies també coneixíem que el Gobierno ha tret a procés informatiu una antiga MAT que estava parada, però que ha tret ara a procés informatiu, entre l'Aragó i Ascó.

Per tant, tot plegat, entre MATs, plantes de biogàs, plantes d'energia solar i eòlica, doncs tenim una mica el país revoltat, no? Ja ho està per les rodalies, però també està revoltat amb l'energia en aquests moments.

Des de Junts per Catalunya volem posar aquest debat sobre la taula i, per tant, avui amb la interpel·lació i properament amb la moció subsegüent, per posar sobre la taula, doncs, aquest fet, no?, aquesta incongruència de que veiem bé que es tramiti aquest pla territorial, veiem bé que fa pocs dies s'hagin, de fet, publicat les conclusions del

procés participatiu del Pineccat, però que, simultàniament, com dèiem, s'estan avançant projectes i, per tant, també ens sembla que és lícit defensar també aquests temors i inquietuds que tenen el món municipal i els representants polítics dels diferents partits en aquests pobles.

Per part nostra, ja ho hem dit moltes vegades, compromís ple amb la transició ecològica, compromís ple amb aquesta llei que va impulsar l'actual president Rull quan era conseller del nostre moviment polític i, per tant, també, amb la Comissió de Transició Ecològica. Com saben, no hem parat de reivindicar el traspàs complet de les competències d'energia cap a Catalunya i, a més a més, convençuts que si tots els diputats dels diferents partits que estan al Congrés, diputats catalans i diputades catalanes, fessin pressió, segurament aconseguiríem en aquests moments, davant del Gobierno, aquest traspàs de les competències.

Nosaltres també hem defensat, o hem denunciat més que defensar, que el Gobierno està fent un cert buit. Té moltes competències, encara, en energia, masses, eh?, i, a més, amb l'aplicació del 155 encara ens va retirar algunes competències més. Però també té competències en eòlica marina, té un *plan nacional integrado de energía y clima* al qual està supeditat Catalunya.

Catalunya lidera el consum industrial i no industrial d'energia –44,4 terawatts/any–, però, en canvi, no lidera o no és possible que lideri decisions sobre el planejament elèctric, per exemple, només s'hi poden fer al·legacions; però tampoc podem participar ni en les tarifes, ni en els sobre costos dels peatges de vint-i-cinc quilovolts respecte als de trenta-cinc quilovolts, que hem denunciat també en comissió.

O, per exemple, el fet que des de l'any 2020 no hi hagi subhasta de nusos de connexió, de nusos de capacitat. Això limita, per tant, l'electrificació d'indústries, d'empreses, però també limita la connexió de noves plantes de producció ecològica, no?, renovables.

O, per exemple, el fet que qui planifica la xarxa de distribució futura 26-30 és el pla de xarxes de transport elèctric que fa Madrid amb l'horitzó 2030, en el qual tampoc hem pogut decidir. S'hi han pogut fer aportacions i al·legacions, que han fet des de la conselleria, ens consta; no les coneixem, però sabem que s'han fet.

O, per exemple, el fet de que es planifiqui a cinc anys vista en un context actual en què les inversions, el moviment del món energètic, industrial i empresarial va molt més ràpid que les planificacions que fa l'Estat. O, per exemple, que l'Estat tampoc transposi la flexibilitat de xarxa que marca la directiva europea.

O que, per exemple, avui dia han crescut les renovables, però, en canvi, el cost del quilowatt l'estem pagant encara a preu de gas, perquè des de l'apagada de l'abril es mantenen actives centrals de regeneració de gas i ja saben que el preu el fixa l'últim recurs que es mobilitza. En tot això no hi tenim res a dir, eh?

Tampoc tenim res a dir en que es limiti la distància a la qual es poden connectar les comunitats d'autoconsum, no? I, en canvi, per exemple, al país del costat, a França, és fins a vint quilòmetres; aquí 0,5. Ara es parla de dos quilòmetres, es parla de cinc –aviam si s'aprova–, però sempre els límits que fixa l'Estat.

I ens dol que la consellera no lideri aquesta reivindicació de traspàs de competències plenes en energia, però també de reivindicar tots aquests bloquejos que l'Estat fa en les seves polítiques energètiques i que fan que la transició energètica a Catalunya vagi més lenta del que volem.

També en comissió hem proposat mesures concretes. Per exemple, que els POUM, els planejaments urbanístics, tinguin la capacitat i la potestat i també l'obligació de marcar zones d'energia, pensant en renovables, pensant en emmagatzematge. I també hem constatat moltes vegades que la transició energètica a Catalunya l'hem de fer amb un finançament impropï, amb un dèficit fiscal galopant any rere any i un dèficit d'inversions de l'Estat.

I ara, per un moment, imaginem-nos que d'aquests vint i tants mil milions de dèficit fiscal anual, tan sols 1.000 o 2.000 milions els poguéssim tenir, per exemple, amb l'empresa pública, l'Energètica, i que poguessin estar, per exemple, pensant en fer parcs propis amb els ajuntaments, amb els ciutadans, amb participació pública, comunitaris, amb aquests diners, no?, i no haver de dependre d'inversions externes que són molt altes. I, per tant, que no aterressin sobre els ajuntaments les propostes que els hi cauen del cel, de promotors o d'inversors que no coneixen i que, per tant, com dèiem, generen aquesta por.

Si tinguéssim tots, segurament, aquests recursos que ens marxen fiscalment, podríem convertir realment els ciutadans i ciutadanes, passar-los de consumidors a «prosumidors», no?, de *consumers* a *prosumers*, perquè som productors i consumidors. I tampoc hem sentit la consellera ni el Govern reivindicar aquests fets.

Però, com dèiem, per tant, s'ha completat el procés de participació del Pineccat, s'està plantejant el Plater a les comarques, d'aquí a unes setmanes s'obrirà la possibilitat de fer al·legacions, però pel mig estan arribant projectes.

Voler fer la transició energètica només amb decrets llei, pensem que no n'hi ha prou. Fa falta una política de pedagogia, d'informació, tenir en compte les diferents sensibilitats, informar moltíssim. I, per tant, per un costat celebrem que es mogui el Plater, però pensem que, tal com va dir la directora de l'Icaen en una jornada, fa poques setmanes..., deia que el Plater també és escoltar, dialogar; el Plater és donar veu i participació; és diàleg amb el territori. Però no ens sembla que sigui així.

Com dèiem, ens ho van posar de manifest aquella trentena d'alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores que vam rebre aquí al Parlament al desembre passat, no? I, per tant, doncs, ens ho van dir clarament, no es posicionen en contra de les renovables, el que es posicionen és en contra d'aquesta desinformació, aquesta manca de diàleg, aquesta sorpresa quan els hi arriben projectes, que no saben què fer, que no tenen recursos, moltes vegades són ajuntaments petits que no tenen tècnics. I, per tant, això és, una mica, el que els hi fa por i genera desconfiança.

En alguna de les intervencions passades, quan parlem d'energia, ja vaig dir que la transició energètica del país tindrà èxit si la fem junts; no Junts per Catalunya, si la fem junts, vull dir, amb el món local, junts amb el sector, junts amb la ciutadania. Si no la fem així, ens la faran des de fora, com aquestes MATs que hem estat mencionant abans.

De fet, a la intervenció del Parlament de la moció del desembre, tant el PSC com la CUP, Esquerra, Comuns, tots parlen de diàleg, parlen de que la desinformació fa mal al territori; parlen de model democràtic, de proximitat, distribuït; ens parlen d'assegurar la participació ciutadana, de tenir en compte els ajuntaments. Això realment és el que hauríem de demanar. I, de fet, a la moció vàrem aprovar garantir la inclusió obligatòria dels ajuntaments en els processos de planificació i decisió,

garantint transparència i obrint períodes reals de participació pública i avaluació dels projectes.

En aquest sentit, és per això que la interpel·lem, consellera, si tal com vam aprovar en el Parlament, però també tal com diu el Pineccat, però tal com els hi demanen també des de Renovem-nos o tal com, per exemple, proposen també els clústers de l'energia eficient i de la bioenergia de Catalunya. Tothom demana el mateix: demana diàleg, demana informació, demana transparència, demana formació.

Per tant, consellera, farà cas d'aquestes recomanacions del Pineccat, de l'informe del CAPCIT que es va presentar ahir dilluns, d'aquesta carta que li van enviar l'associació Renovem-nos, dels clústers, de les pròpies paraules de l'Icaen? En farà cas? Farà, per tant, per afavorir el diàleg i el consens amb el territori, amb els ajuntaments, amb la ciutadania, per tal d'avançar en el desplegament de la transició energètica o, per contra, quedarà enrocada en una postura de veure venir quines esmenes es presenten i girar l'esquena al món local? Esperem que no sigui així.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. La veritat, diputat, que ha fet una aproximació una miqueta estranya a la qüestió. Anem a veure..., ara parlarem del Plater i d'algunes de les qüestions que vostè em plantejava, però ha fet una aproximació, dient «la presentació del Plater, tan esperat», però, per altra banda, «la presentació del Plater ens ha portat a la incongruència de que s'estan tramitant projectes alhora que la planificació».

Però, escolti, aquest no ha estat l'ordre. Els projectes que en aquests moments s'estan tramitant, s'estan tramitant d'acord amb un decret que s'ha modificat gràcies al treball i a l'esforç amb Esquerra Republicana i els Comuns –i ara en parlarem–, però un decret que porta la signatura de Junts. Per tant, els decrets que en aquests

moments s'estan tramitant, li haig de recordar que s'estan tramitant d'acord amb un decret que vostès mateixos van elaborar i aprovar. Per tant, vostès facin-se també responsables del decret que varen treballar.

Segon. Em diu: «Vostè escoltarà, farà cas d'aquelles aportacions que li estan fent?» I tant que en varem fer. I gràcies a la modificació del Decret 22/2025, es va incorporar el fet que, a partir d'ara, els projectes que aterrin al territori hauran de tenir l'acceptació prèvia i la notificació prèvia dels ajuntaments. I això que ara vostè reivindicava d'una manera tan vehement, li haig de dir que va ser gràcies a l'esforç i el treball amb el Grup Parlamentari dels Comuns i d'Esquerra Republicana, que va ser una de les demandes que ens varen fer per incorporar en aquest decret, que vostè deu recordar que, després d'haver-lo de retirar inicialment, es va poder treballar i aprovar. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, no és que el Plater hagi posat a la llum una incongruència, és que Catalunya arrossega, des de fa molts anys –i això sí que m'ha semblat que ho compartíem–, un buit, efectivament, en la planificació territorial en matèria d'energies renovables. I durant massa temps, és cert, no hem disposat d'un instrument que ens ajudés a ordenar on, com i amb quins criteris s'havien d'implantar aquestes infraestructures estratègiques –espero que encara ho considerin així.

Per tant, aquesta absència de planificació ha provocat que molts projectes, i especialment aquells que tenen a veure amb l'energia eòlica, s'hagin anat tramitant cas a cas, sovint, és veritat, per iniciativa directa dels promotors, i sovint, és veritat, sota procediments estatals, sense una visió que no sigui de conjunt i ni una implicació tangible del territori. I aquesta manera de fer ha tingut unes conseqüències evidents. Molts ajuntaments, efectivament, han conegut l'arribada de projectes que afectaven el seu terme municipal a través del BOE –això és una evidència–; ajuntaments que n'han tingut coneixement quan ja es trobaven en tràmit d'informació pública i que no havien pogut participar prèviament en la definició dels emplaçaments. I això, com dic, ha quedat modificat amb aquest últim decret, el 22/2025, perquè això no sigui així a partir d'ara.

I aquesta dinàmica, també és cert, ha generat desconfiança, ha generat un rebuig social, una percepció d'imposició, més que de treball conjunt, que no ajuda a la

transició energètica. I el problema no han estat tant les renovables –jo comparteixo amb vostè que la majoria d'alcaldes i alcaldesses no estan en contra de les renovables–, sinó la manca d'eines per desplegar-les d'una manera ordenada, amb un criteri territorial d'ordenació i d'equilibri territorial. I, per això, el Govern, que entén i comparteix aquest malestar que expressa el món local, hem de donar suport a les renovables, però de la mà i amb la complicitat del món local.

Aquesta transició energètica només serà possible si es pot fer de manera ordenada, de manera justa i de manera compartida. I això vol dir incorporar no només els ajuntaments i el món local, sinó també la ciutadania en aquesta transició. I en aquest escenari, com li deia, el Decret llei 22/2025 és una eina totalment decisiva, una eina que corregeix estructuralment aquesta situació, i amb aquest decret establim criteris clars de participació territorial, criteris clars de participació social; reconeixem de manera explícita el paper dels ajuntaments en aquells projectes estratègics i donem cobertura jurídica tant als models de comunitats energètiques com a la participació local.

I en aquest punt li recordava –i ho haig de dir– que ha estat amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que ens varen insistir especialment en aquesta qüestió, i amb els Comuns en l'àmbit de la participació ciutadana, on hem pogut avançar en aquest sentit de recerca de complicitats en aquesta transició energètica. És veritat que alguns projectes que hi ha en tramitació queden fora de l'àmbit d'aquest decret, perquè són anteriors, però això no invalida la norma. Com li deia, el decret porta el segell que porta, i el Decret 22/2025 porta el segell que porta, i els projectes que s'estan tramitant s'estan fent d'acord amb el decret anterior. A partir d'ara, aquest decret llei sí que serà una peça clau de la solució de fons que és el Plater.

Parlem del pla territorial sectorial per a la implantació d'energies renovables, una eina que és fonamental per a aquest impuls, per a la descarbonització ordenada i participada. Amb el Plater el que fem és establir on es poden implantar energies renovables i on no, o quines són les zones d'acceleració o les zones més favorables, a partir de criteris tècnics, a partir de criteris ambientals, a partir de criteris vinculats a elements d'interès agrícola o paisatgístic; com saben, són més de cent quaranta..., 141 capes. Això dona seguretat jurídica al territori, dona també seguretat jurídica als

municipis, als promotors, i substitueix la incertesa actual per evitar aquesta conflictivitat.

El Plater ens permetrà tenir aquest model planificat, aquest model previsible i transparent. Els ajuntaments ja no hauran de contractar consultores per fer estudis que corresponen, doncs, a intentar contrastar aquests projectes que ells tenen la sensació, no?, que els hi cauen a sobre, perquè la Generalitat assumeix aquesta feina amb una metodologia que, a més a més, és homogènia a tot el territori català. Quaranta-un criteris en set àmbits; són 141 capes superposades –capes cartogràfiques–, per determinar quines zones cal ponderar i quines són les més adequades per acollir renovables.

A partir d'aquest treball rigorós, disposem dels primers mapes, que hem compartit, efectivament, amb els consells comarcals, alcaldes i alcaldesses. Sortirà ara informació pública aquesta primera aprovació..., no «aprovació», aquests primers mapes del Plater, i, a partir d'aquí –vostè també ho ha dit–, s'inicia tot un procés on els ajuntaments podran presentar al·legacions.

El Plater prioritza l'aprofitament de zones artificialitzades o antropitzades, cobertes d'edificis, espais que ja han estat transformats per l'acció humana. Però això cobreix únicament un trenta per cent de la demanda que té Catalunya per viure, moure's i produir de manera neta. En aquest àmbit fixem objectius ambiciosos, però també realistes, i en aquesta qüestió hem de ser clars i també ho hem d'explicar a la ciutadania: aquestes zones antropitzades són prioritàries, però no són suficients per la demanda energètica que tenim. I per això caldrà desplegar energies renovables en el conjunt del territori de manera equilibrada i ordenada amb el Plater, però és evident que tindran una petjada en el nostre entorn i en el nostre territori. I aquí caldrà diàleg, generositat, complicitat. Estem parlant d'assolir prop de 19.400 megawatts en fotovoltaica, 23.100 en eòlica. Això vol dir, com saben, una ocupació del territori no antropitzat d'1,2 per cent.

Pel que fa al calendari, saben que en aquest primer trimestre s'iniciarà aquest període d'al·legacions. En funció de les al·legacions rebudes, estimem que a l'entorn del mes d'octubre podrem donar-hi resposta i finalitzar, per tant, aquesta aprovació abans de

que acabi l'any. I aquest calendari és clau, com vostè deia també, per donar estabilitat a aquest desplegament de renovables al nostre territori.

Vull subratllar també que aquest Govern és inequívocament favorable a les energies renovables; de manera ordenada, però inequívocament favorable a les renovables. Perquè insisteixo que defensem un model al costat d'alcaldes i alcaldesses, i territorialment equilibrat, però que tindrà, efectivament, una petjada i, per tant, necessitem cercar aquest consens al màxim possible.

Altres fronts en els que està treballant el Govern i que vostè en feia esment. A part d'aclarir aquests criteris tècnics per a una dimensió equilibrada, hem de treballar també la xarxa de transport 26-30 En aquest sentit –vostè ho deia, és així–, és una planificació estatal de la xarxa. Hem rebut aquest primer esborrany. Hem enviat al·legacions perquè s'atenguin totes les qüestions necessàries, sobretot en termes d'àrees industrials estratègiques. Aquestes al·legacions en aquest moment s'estan estimant, i són importants per garantir la plena coherència també amb el ProenCAT i, per tant, amb la planificació 2050.

I, finalment, un esment, perquè vostè també n'ha fet, a l'estratègia catalana del biogàs 2024-2030. El Govern està convençut que el biogàs pot contribuir també decisivament a assolir fonamentalment dos objectius que tenim, de país: primer, avançar en l'àmbit de l'economia circular de manera que puguem donar sortida a la qualitat de sòls i d'aqüífers, i a la vegada, també, substituir combustibles fòssils, com, per exemple, el gas natural o, dit d'una altra manera, descarbonitzar alguns processos que d'altra manera no serien possibles. Ho farem també amb diàleg, ho farem amb projectes, fent-ne el seguiment, i amb la voluntat, efectivament, d'encaixar-los a les diferents realitats socials i les diferents necessitats que tenen els municipis en aquests moments.

I a la rèplica, en funció del que m'afegeixi, doncs li donaré resposta també dels diferents elements.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. I té la paraula per fer la rèplica el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies de nou, president. Consellera, conselleres... Gràcies, consellera Paneque. Bé, m'ha respost parcialment, eh? Ja sabem, evidentment, que vam votar..., vam facilitar l'aprovació del decret llei, així com vam facilitar també l'aprovació dels pressupostos de carboni. I, com he dit abans, estem compromesos amb aquesta transició energètica del país.

Però no hem arribat al fons de la qüestió. Estem tramitant un Plater, que celebrem que es faci així finalment, però que acaba sent una fotocòpia que reben els alcaldes, alcaldesses, els regidors, regidores, i els hi diuen que d'aquí a unes quantes setmanes s'obrirà una aplicació amb 141 capes i tindran noranta dies per fer esmenes. Aquest és el diàleg que s'està celebrant amb el territori. I nosaltres creiem que és insuficient. Insuficient, perquè molts d'aquests 947 ajuntaments de Catalunya són molt petits, eh?, i no parlem ja dels micropobles. I, per tant, també, doncs, noranta dies, 141 capes, a partir d'una fotocòpia que han rebut aquest mes de gener o desembre, realment això..., creiem que no és la millor manera de buscar un consens perquè no hi hagi aquestes pors, temors o desinformació.

Només recordar que en aquests moments hi ha 1.574..., el mes de juny del 25, de fet, hi havia 1.574 aerogeneradors de 217 projectes en tràmit i 1.026 projectes de parcs solars, i aquests pot ser que arribin abans de l'aprovació del Plater, eh? I, per tant, aquesta incertesa continua sent-hi. Per tant, quan es diu que el Plater ha de ser una eina perquè els municipis ordenin les renovables al seu territori amb unes directrius i objectius generals, etcètera, etcètera, ens podem trobar amb tots aquests centenars de projectes que puguin arribar abans del gener, febrer del 27, quan hi hagi el Plater aprovat.

Un altre punt que en el Plater està sortint, en els debats comarcals, que suposo que també li ha arribat, és que, per exemple, només es parla de solar i d'eòlica, però, per exemple, no es parla de plantes de biogàs, quan ja hi ha estratègia catalana del biogàs, com vostè ha dit, però no se'n parla; no es parla de plantes de biomassa. Hi ha molts ajuntaments i comarques que han fet esforços, per exemple, doncs en fer

aplicacions de biomassa. O la geotèrmia, quan hi ha un pla de geoenergia a Catalunya 2030. Tampoc es parla de minihidràulica, d'hidràulica reversible. Tampoc es parla de solar tèrmica. Tampoc es parla d'aquells ajuntaments que ja estan creuats per xarxes de transport, per MATs, o de mitjana tensió, i que, per tant, també són elements energètics que influeixen, com dèiem moltes vegades, en aquesta desinformació. No és només el Plater, amb solar i eòlica; hi han moltes altres instal·lacions que es sumen en aquest *mix* de la transició energètica.

En algunes comarques també surt un altre tema, que diu: «Escolti'm, per què no hi ha una solidaritat multifactorial?» Hi ha ajuntaments, hi ha comarques que, a part d'instal·lacions energètiques d'aquestes..., hi han instal·lacions que també generen un cert rebuig o desinformació social, no? I podem parlar d'abocadors, pedreres, fins i tot podríem parlar de presons, pantans, tractament de digestat, tractaments de fang, alguns nuclears –evidentment que no se'n faran més. Però, per exemple, alguns són cedidors d'aigua, eh?, per a reg, o aigua per beure per a altres comarques. I, per tant, tot això són, de fet, externalitats que pesen i que potser s'haurien de tenir en compte a l'hora de definir, doncs, les implantacions aquestes que proposa el Plater.

De fet, vostès mateixos, el Govern, ens estan dient que trauran o estan a punt de publicar el Pinfrecat 2035, eh?, aquest pla d'infraestructures, de prevenció i de tractament de residus. Per tant, aquí tornarem a parlar d'abocadors, tornarem a parlar incineradores, tornarem a ampliar dipòsits controlats. I, per tant, tot això, tot pot tornar a incidir sobre petits ajuntaments, que se'ls hi sumarà a aquests projectes energètics. I, per tant, tot plegat, com dèiem, l'objectiu de la interpel·lació és que a molts d'aquests ajuntaments i comarques tot això els hi genera molt temor, molta por, perquè arriba abans la notícia que la informació o la formació.

En aquest sentit, nosaltres volem fer incís en això. Com dèiem, tant el CAPCIT, com el Pineccat, com els diferents ens empresarials o clústers demanen de millorar la formació a la ciutadania, millorar la formació i la conscienciació en les poblacions, per tal d'arribar a culminar amb un consens aquesta transició, no?

I, llavors, algunes preguntes concretes, eh? Per exemple, aquest Pineccat, aquest pla integrat d'energia i clima, parla d'impulsar una transició progressiva del mercat marginalista cap a un nou disseny de mercat. Això..., hi pensa treballar la conselleria?

També es parla de la saturació de la xarxa de distribució actual –hem parlat abans de nusos. Pensa també incidir la conselleria en aquest tema? I podran incidir-hi també els actors locals del territori en aquesta xarxa de distribució?

També es parla d'una fiscalitat que promogui la transició energètica. Podrem fer accions fiscals des del Govern de Catalunya en aquest sentit? Es plantaran davant del Miteco en el tema, per exemple, dels radis de distribució de les energies que són, doncs, d'autoconsum, amb les comunitats energètiques, per exemple? Hi haurà un fons específic de compensació territorial per a aquells territoris que hagin d'aportar més dallò?

I un altre, i per acabar –i acabo, president–, és el tema de l'educació. També molts d'aquests..., CAPCIT, Pineccat, clústers, ens parlen de la formació, formació des de les famílies, com es va fer amb els residus, amb els nens petits a les escoles. Hi haurà formació educativa? M'ha estranyat llegir que el Departament d'Ensenyament no està deixant fer certes actuacions als centres educatius –això ho diu el Pineccat, no ho diem nosaltres– en aquest sentit, de formació en energies: d'on ve l'energia...

El president

Acabi, senyor diputat.

Jordi Munell i Garcia

...etcètera, etcètera. Per tant, faran accions en aquest sentit per canviar aquests valors a la societat i aconseguir realment que la transició es faci amb consens i amb pau social?

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputat, donaré resposta a algunes de les qüestions. Li haig de negar que en aquestes sessions de participació es dona una fotocòpia i es marxa. Vostè sap perfectament

que això no va així. Els equips de l'Icaen estan visitant tots els consells comarcals, proporcionant, efectivament, informació de cada mapa a cada alcalde i alcaldessa, però donant resposta a totes les qüestions que es plantegen. Evidentment, el mapa del municipi és per a cada alcalde i alcaldessa. I vostè sap també que, si els consells comarcals volen treballar d'una manera col·laborativa, amb eòlica terrestre és imprescindible i en fotovoltaica és possible. Per tant, les visites hi han estat. S'han passat moltes hores atenent totes les trucades i totes les consultes que es fan, perquè a nosaltres ens interessa molt que això sigui un Plater compartit. Per tant, ho estem fent, ho fem i ho continuarem fent.

I vostè deia: «No tenen més suport els ajuntaments petits?» Saben vostès també perfectament que no només les diputacions –a qui hem d'agrair que hagin posat a disposició recursos específics–, sinó les oficines vinculades als consells comarcals, tenen tècnics a disposició, especialment dels ajuntaments més petits, perquè ajudin, efectivament, a interpretar aquests mapes, a interpretar aquest visor i a presentar les al·legacions. Per tant, li demanaria també una mica de rigor a l'hora de plantejar algunes qüestions.

De fet, vostè em diu: «Li han arribat a vostè les aportacions d'alguns consells comarcals?» Llavors, en què quedem? Estem rebent, estem escoltant o no estem escoltant? Efectivament, ens han fet aportacions molt interessants, com la d'incorporar l'àmbit del biogàs en el Plater. Aquesta és una al·legació que ens sembla interessant de poder incorporar, de manera que tinguéssim una planificació territorial, no només d'eòlica i fotovoltaica, sinó també de plantes de biogàs. Per tant, és una de les al·legacions, sincerament, que ens agradaria poder atendre i poder treballar.

Llavors, em deia, em reiterava la incongruència de que hi hagi projectes fotovoltaics i eòlics que s'estiguin tramitant amb un decret llei, i la incongruència amb el Plater. Miri, el Decret 22/2025 porta el segell d'aquest Govern i he agraït als grups parlamentaris que hi van treballar intensament durant setmanes i mesos. És veritat que el seu grup va donar suport a alguns dels punts, però es va treballar intensament amb Esquerra Republicana i amb els Comuns. Aquest és el segell del decret del Govern. L'anterior porta el segell que porta. Per tant, quan tots aquests ajuntaments es facin aquestes preguntes, vostès mateixos contestin el perquè els projectes s'estan tramitant

d'aquesta manera. Va ser gràcies a un decret que vostès varen aprovar. (*Alguns aplaudiments.*)

I l'última qüestió: «Plantaran cara al Miteco? Han de demanar això, això, això...» Miri, jo això..., nosaltres... Vostè apel·lava a la unitat catalana. Som-hi. Hi ha qüestions que compartim i les podem treballar conjuntament. Però ja que vostè m'ho diu, li demano que la mateixa valentia que han tingut avui vostès per tombar una aprovació per a les famílies més vulnerables, catalans i catalanes, també tinguin la mateixa valentia per anar-hi a defensar l'àmbit energètic.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic.

Interpel·lació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic

300-00237/15

És presentada pel Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Hi ha qüestions que semblen tècniques, d'aquelles que només eviten informes i taules i que, tanmateix, governen la vida: l'hora per a una visita a un CAP, una plaça a una escola, l'espera a una residència, una inversió que s'ajorna. El finançament autonòmic és l'engranatge, sovint discret, que fa possible la dignitat pública. Perquè és discret, massa sovint ha patit un doble mal: l'opacitat i la caricatura. Opacitat quan ningú entén com es calcula; caricatura quan, en lloc d'explicar regles, només es llancen consignes.

Avui no tenim només un debat, tenim una oportunitat. I les oportunitats, quan es deixen passar, no queden en blanc, es converteixen en cost d'oportunitat. Cada any que el sistema no s'actualitza com cal no és només un any més de discussió, és un any més de planificació, un any menys d'inversió útil, un any menys de capacitat per reforçar serveis i orientar l'economia cap al valor afegit i la cohesió. És també un any

en què la política, en comptes de governar amb horitzó, es veu empesa a governar a base de pedaços. I això és el que erosiona la confiança, no la discrepància, sinó la sensació que el país camina per sota del seu potencial.

Per això avui li demanem que ens ajudi a situar el país davant d'allò essencial. Per què cal un nou model? Què canvia exactament? I quin itinerari institucional pot fer que el canvi sigui real i durador?

Comencem pel diagnòstic. Vostè i el Govern han dit en diferents moments que el model vigent ha anat acumulant distorsions i que Catalunya ha canviat: més població, més envelliment, més complexitat social, més pressió sobre els serveis essencials. Quines són, consellera, les distorsions més greus que s'han anat instal·lant en el sistema? I com explicaria políticament els conceptes claus com la suficiència, els criteris del model, els incentius o la transparència?

A partir d'aquí entro en allò que la ciutadania percep de seguida: recursos i capacitat de govern. Però li faig la pregunta en el pla del que és més important, que no és només el quan, sinó què permet. Quines magnituds tindrà el nou model perquè sigui un canvi perceptible, no una correcció marginal? I com s'ha d'explicar que no parlem d'un número en abstracte, sinó de marge polític i econòmic; marge per estabilitzar sanitat, educació i drets socials; marge per intervenir amb continuïtat; marge per reduir l'excepcionalitat com a necessitat obligada per governar. I lligat a això, planificació. Governar no és només reaccionar, és poder anticipar. Què canviarà en la capacitat de programar despesa i inversió si els ingressos són més previsibles i si l'arquitectura del sistema reduís la incertesa que sovint acompanya els exercicis pressupostaris?

Després hi ha la transparència, que és la condició perquè la solidaritat sigui defensable. Quan el sistema és tan complex que ni tan sols es pot explicar, neix la sospita. I una sospita instal·lada és un greuge, un problema polític que alimenta la sensació, per a alguns, de privilegi i, per a altres, de greuge. I, en definitiva, la desafecció. Quins canvis de disseny i de governança introdueix el nou model perquè el sistema sigui traçable? Què canvia perquè un diputat, un alcalde o un ciutadà o ciutadana pugui seguir el fil de què es recapta, què s'anivella, amb quin criteri i amb quin resultat? I com es pot garantir que la solidaritat deixi de ser un debat d'impressions i es converteixi en una regla verificable?

També li voldria preguntar per la lògica del sistema. Moltes vegades ha explicat que el model vigent s'articula en base a la despesa i compensacions *a posteriori*. En canvi, el nou model plantejat ho fa pivotant sobre l'ingrés, sobre la realitat econòmica i sobre la responsabilitat compartida. Què vol dir exactament basar el sistema en l'ingrés enlloc de la despesa? Quines conseqüències té això per a la corresponsabilitat fiscal? I com s'explica al país que l'autogovern no és només una demanda de recursos, sinó una manera més responsable de lligar decisió, gestió i retiment de comptes?

Arribo a un concepte fonamental: l'ordinalitat. Li demano que ens la defineixi i que la situï com el que és: una regla. Què vol dir mantenir una coherència relativa entre la capacitat fiscal i el resultat quan redistribuïm? Perquè, si s'entén bé, l'ordinalitat no nega la solidaritat, sinó que la fa sostenible. I com es conjuga això amb el principi irrenunciable que arreu s'han de garantir uns serveis fonamentals en condicions dignes. Aquí hi ha una idea que és especialment pròpia: la solidaritat, per als socialistes catalans, és convicció; no és ni condició ni imposició. Però precisament perquè és convicció, ha de ser justa. Com s'evita que la redistribució, si no té regles clares, acabi alimentant el rebuig i la fatiga? I com es construeix una adhesió estable a un pacte territorial que sigui exigent i alhora sostenible?

Li voldria preguntar també per l'equitat en els resultats. Un sistema es legitima quan els resultats són comparables i justificables. Quan les diferències són excessives o difícils d'explicar, la cohesió s'esquerda. Quines garanties incorpora el nou model per reduir el gap, per reduir el diferencial, i fer el sistema més homogeni en resultats? I com s'explica políticament que més equitat no és menys solidaritat, sinó sovint la condició perquè la solidaritat aguant, sigui defensable, en definitiva, sigui robusta?

I, a més, una dimensió que connecta el finançament amb l'economia real. En una economia com la catalana, amb un teixit de pimes molt rellevant, el sistema pot acostar o allunyar els recursos de la realitat productiva. Com millora el nou model la connexió entre l'activitat econòmica i els recursos disponibles? Quins canvis introdueix en la participació en els grans tributs i quin sentit econòmic hi ha al darrere? I dins d'això, li demano un aclariment, una explicació sobre aquells instruments que s'han esmentat en el debat públic per alinear millor recaptació i realitat productiva.

Què aporten? Quins incentius generen i quines precaucions s'han de tenir perquè serveixin a l'equitat i a la simplicitat i no a la confusió?

També li demano que ens expliqui sobre la capacitat normativa. Aquesta cambra sap que la capacitat normativa no és un trofeu, és responsabilitat. Què vol dir en la pràctica guanyar espai de capacitat normativa en matèria fiscal? Quins límits i garanties institucionals calen perquè això reforci l'autogovern sense generar arbitrarietat? I quina conseqüència política té que quan es prenen decisions fiscals l'efecte quedi més clar i més assumible?

I encara hi ha una qüestió decisiva per governar: la tresoreria i l'estabilitat. La ciutadania pot no conèixer la mecànica d'un fons, però entén perfectament què vol dir viure amb la incertesa. Què canviaria –o què canviarà– si al sistema es redueix la volatilitat i si hi ha menys dependència de bestretes i menys retard en liquidacions? Com es tradueix això en pressupostos menys fràgils, en polítiques més sostingudes i en execució més eficient?

I, consellera, què queda resolt i què queda pendent? La política útil és la que separa el que ja està definit del que és itinerari, sense vendre com ha tancat el que encara s'ha de desplegar. Li demano que delimiti què resol el nou model presentat respecte al finançament de les competències comunes o homogènies. I li demano que expliqui quin recorregut institucional ha de tenir la part que completa la singularitat real de Catalunya, competències no homogènies o singulars, com seguretat, presons o política lingüística, i els instruments per finançar-les de manera complementària i robusta.

I connecto això amb una preocupació molt concreta del país: inversions i execució. Més enllà del finançament ordinari, quines eines institucionals planteja el Govern per millorar l'execució efectiva de les inversions de l'Estat a Catalunya? Què ha de canviar perquè «pressupostat» i «executat» deixin de ser dos verbs que caminen per separat.

Acabo amb la pregunta decisiva. Al Congrés dels Diputats és on s'haurà de debatre i tramitar les normatives que fan referència a aquest nou model. I aquí el debat deixa de ser un tema d'experts i es converteix en una tria política. Quins canvis legislatius caldrà impulsar perquè el nou model sigui efectiu? Quina estratègia seguirà la Generalitat per construir majories sòlides i duradores? I com això interpel·la tots els

grups perquè s'hagin de retratar davant d'una alternativa real? Aprofitar l'oportunitat de modernitzar el sistema amb corresponsabilitat, amb regles justes, o resignar-nos, per altra banda, a un model que alimenta la desconfiança i ens fa pagar, any rere any, el cost d'oportunitat en serveis, en inversió útil i en confiança compartida.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bona tarda, diputats i diputades. Diputat Riba, déu n'hi do la quantitat de preguntes que m'ha fet. (*L'oradora riu.*) No sé si seré capaç en deu minuts d'explicar-ho tot. Ahir vaig estar en una xerrada en un altre lloc i vaig dedicar trenta minuts a explicar el model i ja em van semblar curts, aquests trenta minuts; vull dir que serà complicat. Però bé, en tot cas, crec que és important que aquest debat que hem encetat en aquests moments, doncs, pugui tenir continuïtat. I un debat que arribi a les cases i que en puguem parlar, perquè realment el finançament de les comunitats autònomes és un tema molt i molt rellevant. Portem des de l'any 2013 amb un model caducat. Es va aprovar l'any 2009, tenia cinc anys d'aplicació i des d'aleshores cap govern ha estat valent per presentar una proposta. Jo vull recordar que ara sentim parlar molt en negatiu d'aquesta proposta que hi ha sobre la taula, però el Partit Popular, per exemple, amb majoria absoluta, no en va presentar cap. I podia haver arrasat al Congrés dels Diputats amb els seus vots, no?, i no ho va fer.

Per tant, aquest és un debat, ho sabem, complex. És un debat de valents, perquè, evidentment, aquí entren en fricció, a vegades, els interessos que pugui haver-hi partidistes amb els territorials. Però s'ha d'afrontar. Jo he recordat moltes vegades en aquesta cambra –i ho deuen recordar vostès, diputats– com la Sindicatura de Comptes va fer una anàlisi sobre els darrers vint anys del deute de la Generalitat, i deia que entre el vint-i-set i el trenta-nou per cent era infrafinançament. Per tant, ja és evident que ens falten recursos per poder fer front a les competències que tenim, ja siguin les homogènies o les no homogènies, les singulars o les que compartim amb

altres comunitats autònomes. I calia, doncs, obrir aquest debat i posar una proposta sobre la taula.

Com ha passat sempre, en general tota la vida o, com a mínim, tota la democràcia, els nous models de finançament, les reformes, les actualitzacions han vingut de la mà de Catalunya, del lideratge de Catalunya. Això hi ha alguns que no els hi agrada. Nosaltres els hi diem: «No, mirin, d'aquí ve la proposta; si no, analitzin el contingut d'aquesta.» Perquè, evidentment, la proposta que en aquests moments hi ha sobre la taula és important.

És una proposta important perquè incorpora al sistema 21.000 milions d'euros. L'any 2009 se'n van incorporar 12.500 en dos anys. Aquests són 21.000 milions per al primer any per a l'any 27, si s'aprova aquesta proposta. És una xifra molt important. És evident que calia posar en el sistema molts recursos per poder millorar el finançament de les comunitats autònomes pel que fa a les competències homogènies, que és del que estem parlant; és a dir, competències que tenim totes les comunitats, bàsicament educació, salut, drets socials. Són aquestes les que financem amb aquesta proposta que hi ha sobre la taula.

Per tant, un govern que ha estat valent, que ha posat molts recursos al sistema per millorar el finançament de l'estat del benestar i en el que és veritat que Catalunya ha tingut un paper molt important com havia estat sempre. I saben que nosaltres hem intentat que amb els treballs que s'han fet amb el Govern d'Espanya es pogués complir amb l'acord d'investidura que vam pactar amb Esquerra Republicana. I n'estem satisfets, perquè el que s'ha presentat, amb tots els seus paràmetres, els seus principis, doncs, respon a aquell acord.

Vostè em deia: «És un canvi de paradigma.» Sí, és veritat. És un nou model de finançament que canvia el paradigma. Jo els hi diré amb unes paraules molt senzilles: passem d'un model que tracta les comunitats autònomes com a nens petits, a un model que tracta les comunitats autònomes com a adultes. Per què? Doncs perquè passem d'un model basat en la despesa a un model basat en l'ingrés. Què vol dir això? Doncs que les comunitats no diuen «em gasto tant o tinc una despesa determinada per a educació, vostè em transfereix el que necessito», sinó que el que faig és dir: «Escolti'm, doni la participació amb uns tributs determinats i, a partir d'aquí,

amb aquests recursos que jo rebo, doncs, evidentment jo gestiono.» I, per tant, això també vol dir bàsicament corresponsabilitat fiscal; és a dir, que les decisions que jo prenc amb relació a aquests impostos tenen una afectació. És quan l'economia va bé, o si jo decideixo abaixar o apujar impostos, això afecta la meva recaptació i, per tant, tindrè més o menys recursos per fer polítiques públiques.

Per tant, què és? Posem una cistella de tributs, una participació en alguns tributs determinats. Hem aconseguit augmentar l'IRPF del cinquanta al cinquanta-cinc, o l'IVA del cinquanta al cinquanta-sis i mig. Posar, per exemple, un nou element, que és l'IVA pimes, que, evidentment, beneficia molt Catalunya perquè som un país de pimes, i dels gairebé 2.000 milions que es posen o que recaptem amb IVA pimes, 1.600 o 1.400 són per a Catalunya.

Per tant, hem posat a la cistella alguns impostos que el que fa és, doncs, que aquells ingressos que es recapten per aquesta participació en impostos vagin a les comunitats, per gestionar aquestes competències homogènies. Això vol dir corresponsabilitat fiscal: ja no paro la mà, ja no poso la mà perquè em transfereixin, sinó que jo gestiono els ingressos que es recapten al meu territori, evidentment, amb la participació que hem establert, no?

Això ens ha de portar el principi de suficiència financera, és a dir, tenir els suficients recursos per poder tirar endavant aquestes competències. Amb aquests 21.000 milions, la Generalitat de Catalunya en rep 4.686. Vostè diu: «I com es calcula això?» Bé, primer es calcula amb la població ajustada, que és un dels pilars del model de finançament. A la població ajustada, després de tots aquests anys, s'han incorporat molts elements nous. Des del 2009, doncs, teníem una situació i ara en tenim una altra, no?, de demografia. Per exemple, han canviat els grups d'edat de set que n'hi havien a vint. Doncs, perquè avui, en aquests moments, la població que cada vegada té més edat també fa més despesa sanitària, per exemple. Hem incorporat, per exemple, tota la despesa en educació superior, és a dir, educació universitària; no estava contemplada a l'anterior població ajustada. Això beneficia molt Catalunya, que tenim un gran nivell d'estudiants en universitat. S'han incorporat alguns elements: de dispersió territorial..., molts elements que no estaven.

Això, quan poses tots aquests elements a la coctelera et surt una població ajustada, que és la que et permet fer tots els càlculs que donen el resultat d'aquests 4.686 milions d'euros que guanyarem si el model s'aprova, si s'aplica l'any 2027. Aquests són els números; és a dir, la previsió que es fa de cara a l'any 27. Per tant, uns recursos molt importants, que signifiquen el 13,35 per cent d'un augment amb relació al que rebem ara, i dels 21.000 milions, doncs, Catalunya està rebent el 22,3 per cent. Entre altres coses, perquè veníem d'un infrafinançament que es veu compensat. Nosaltres i altres comunitats autònomes, és evident. No totes rebem els mateixos recursos, perquè algunes que estaven millor finançades, doncs, evidentment, no reben tant, perquè l'objectiu també era equilibrar i que tothom rebés uns recursos similars per a la gestió de les mateixes competències.

Penseu que en aquests moments el model de finançament té un gap entre la comunitat que més rep i menys rep amb població per habitant, en euros per habitant, de 1.500. La comunitat que més rep amb relació a la que menys rep té una diferència de 1.500 euros per habitant. És una xifra molt exagerada. És a dir, en aquests moments el model ja no és igual. Ja és molt desigual. Quan sento algunes comunitats dir coses, dic: «Home, en aquests moments..., no sé: per què un nen d'Extremadura rep 1.000 euros més que un nen de Múrcia?» Per no posar Catalunya a l'equació. És injust i ja no dic la que més i menys, que n'hi ha 1.500.

Un dels objectius era que aquest gap es reduís, no?, i, per tant, anar reduint aquest desequilibri. Avui aquesta diferència entre la que més i menys rep es posa a l'entorn dels 470 euros. Per tant, hem fet una reducció molt important en aquest sentit i crec que també val la pena fer-ho. Per què passa això? Bé, perquè, evidentment, apareix la solidaritat. Vull recordar aquí..., perquè sento xiuxiuejar molt. Vull recordar aquí que tant els programes electorals, òbviament d'Esquerra Republicana, però també de Junts per Catalunya –de Junts per Catalunya–..., el programa electoral amb el que es van presentar a les eleccions del 2024, parla de solidaritat.

Jo només els hi vull dir una cosa: si ets solidari, no estàs a favor d'un concert. El concert econòmic no és solidari; no és solidari un concert econòmic. I per tant..., no, escolti'm, no diguin... A mi em fa gràcia la gent..., bé, en fi, *de verdad, ¿eh?* Jo em poso... (*Remor de veus i aplaudiments.*) Escolta, els concerts –els concerts– no són

solidaris. No hi ha cap quota de solidaritat del País Basc cap a la resta de territoris. Molt bé, doncs vostè es va presentar amb un programa electoral que deia que volia ser solidari i que hi hauria solidaritat. I ara resulta que no la defensa. A veure si s'aclareixen vostès i expliquen als ciutadans què defensen (*aplaudiments*) i així, quan votin, sabran exactament què proposen. No, home, és que vostès parlen en el seu programa electoral d'ordinalitat i de solidaritat. Doncs si vol ser solidari, no pot defensar un concert. Em sap molt greu.

En tot cas, nosaltres sí que volem ser solidaris. El que sí que volem és que aquesta solidaritat estigui limitada per l'ordinalitat. Això vol dir que, si som els tercers en aportar, no volem ser els novens en rebre, com ens passa ara. Amb el nou model, amb els càlculs establerts amb una transparència i una eliminació d'aquells fons que tergiversen els resultats, passem de ser tercers en aportar a tercers en rebre. Es compleix en totes les comunitats autònomes. Totes tendeixen a l'ordinalitat. És molt difícil l'anivellament total, però sí que és veritat que amb aquest nou model ningú perd més de dos posicions, ni amunt ni avall, i, per tant, ens posem en una situació molt millor de la que teníem. I sobretot Catalunya: de tercer en aportar a tercer en rebre. I crec que això és un guany i una millora molt i molt i molt rellevant.

I un altre element que no els hi agrada tampoc, sobretot als partits de dretes, és que aquest model planteja lluitar contra el *dumping* fiscal; és a dir, lluitar contra aquelles comunitats que, abaixant els impostos als rics, paren la mà per rebre més recursos de l'Estat. I d'on es pensen que venen els recursos? No venen del cel. Els recursos venen dels impostos que paguem tots per millorar les polítiques públiques. I, per tant, si hi ha comunitats que abaixen els impostos, se les penalitza, perquè, si no, es beneficia dels ingressos i de l'esforç fiscal que fan els ciutadans d'altres comunitats autònomes. (*Alguns aplaudiments.*)

Això també apareixerà i em sembla que és un gran avenç que fa aquest nou model de finançament. En fi, li deia... Ja acabo, president. Ja li deia, diputat Riba, que en fi, podíem estar molta estona parlant d'això, perquè realment el model és molt complex, és molt complet, canvia moltíssim elements pel que fa al que teníem en aquests moments. I a mi el que m'agradaria és que, més enllà de les tertúlies de cafè, fossin capaços d'entrar en el fons i, sobretot, en aquest tràmit parlamentari que començarà

en uns mesos, fossin capaços, aquells que no els hi agrada, de millorar-ho amb esmenes parlamentàries per ser útils als ciutadans, que crec que no entendran que renunciem a 4.700 milions d'euros.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i set minuts.